ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ' 30 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1928 ΑΡΙΘ. 37—38

ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Ἀριθ. Πρωτ. 2111

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος, κύριε Χρυσόστομε τὴν Ὑμετέραν Σεβασμίαν Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἐκ τῶν ἀπασχολούντων τὴν κοινὴν μέριμναν τῶν Ἁγίων Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν συγχρόνων γενικῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων προέχει ἀληθῶς καὶ τὰ μάλα ἐπείγουσαν ἀπαιτεῖ διευθέτησιν, κατὰ τὴν συναίσθησιν πασῶν τῶν Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, τὸ ζήτημα τοῦ Πασχαλίου, δι' ὅπερ πρὸ παντὸς καὶ ἐπεσπεύδετο, ὡς γνωστόν, ἡ σύγκλησις κοινῆς τῶν Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν συσκέψεως ἐν Συνόδῳ, εἴτε μεγάλῃ εἴτε καὶ μικροτέρᾳ.

Καὶ ἡ μὲν πραγμάτωσις τῆς γενικῆς συνοδικῆς συσκέψεως οὐ κατέστη ἀτυχῶς δυνατὴ ἄχρι τοῦδε, παρὰ τὰς καταβληθείσας προσπαθείας, ἄγνωστον δὲ καὶ πόσον εἰσέτι χρόνον δύναται ἵνα παραταθῇ ἡ ἀναβολὴ αὕτη. Ἐν τῷ μεταξὺ δ' ὅμως ἐκ τῆς μὴ ταὐτοχρόνου διορθώσεως καὶ τοῦ λάθους τοῦ Πασχαλίου, μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ἤδη διωρθωμένου ἡμερολογίου διὰ τὰς ἀκινήτους ἑορτάς, προέκυψεν, ὡς γνωστόν, ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ πράξει δυσχέρεια, ἥτις οὐκ ἔστι δυνατὸν ἵνα παροραθῇ καὶ παραταθῇ ἐπὶ μακρόν. Καὶ ἡ δυσχέρεια αὕτη καθίσταται κατὰ ὡρισμένα ἰδίᾳ ἔτη, ὡς τὸ προσεχὲς 1929, οὕτως ἐπαισθητὴ καὶ ἀντιληπτή, ὥστε ἐξαιρετικῶς ἰδιαιτέραν ἐπιβάλλεσθαι σκέψιν καὶ φροντίδα περὶ αὐτῆς. Κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος τὸ Ἅγιον Πάσχα ἐστὶν ὡρισμένον ἵνα ἑορτασθῇ κατὰ τὸ ἐν χρήσει Πασχάλιον τῇ 5 Μαΐου κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον (22 τοῦ παλαιοῦ), τοῦθ' ὅπερ ἐκτὸς τῆς ἀνωμαλίας, ἣν παρουσιάζει, ἀπάγον τὸν ἑορτασμὸν τοῦ Ἁγείου Πάσχα ἐκτὸς τοῦ προσήκοντος χρονολογικοῦ ὁρίου, ἤτοι μετὰ τὴν δευτέραν Πανσέληνον τὴν μετὰ τὴν ἐαρινὴν Ἰσημερίαν ἀντὶ τῆς πρώτης, ὡς ὁρίζει ἡ διάταξις τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, συνεπάγεται ἤδη καὶ ταύτην τὴν λίαν ἀντιληπτὴν ἀνωμαλίαν, ὅτι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τέλεον μέλλει ἵνα ἐκλίπῃ οὕτω ἡ καθωρισμένη νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐν ταῖς ἐφαρμοζούσαις ἤδη τὸ διωρθωμένον ἡμερολόγιον διὰ τὰς ἀκινήτους ἑορτὰς Ἀδελφαῖς Ἐκκλησίαις.

Διὰ ταῦτα τοίνυν, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἀδύνατον, τό γε νῦν, τῆς ἐν Συνόδῳ ἐξετάσεως τοῦ ζητήματος, ἐξ ἄλλου δὲ φρονοῦντες, ὅτι ἡ διόρθωσις τοῦ λάθους τοῦ Πασχαλίου, ὅπερ διεγνώσθη ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ πρὸ πολλῶν ἤδη αἰώνων καὶ πολὺ πρὸ τῆς ἐν τῇ Δύσει ἡμερολογιακῆς διορθώσεως, οὐδὲ χρῄζει ἀπολύτως τοιαύτης ἐξετάσεως καθόσον ἐν τῷ προκειμένῳ μέλλει ἵνα γένηται οὐχὶ μεταβολή τις ἢ ἀλλοίωσις τῆς σεπτῆς τῆς Ἁγίας Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου περὶ τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα διατάξεως, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐπάνοδος εἰς τὴν ἀκριβεστέραν τήρησιν αὐτῆς, ὡς τοῦτο πᾶσιν ἐπιβάλλεται, ἔγνωμεν, διασκεψάμενοι μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, ὅπως διὰ τὴν ὑπάρχουσαν ἀνάγκην καὶ τὸ ἐπεῖγον τοῦ πράγματος ἐρωτήσωμεν καὶ ἐκζητήσωμεν διὰ γραμμάτων τὴν σκέψιν καὶ τὴν γνώμην τῶν Ἁγίων Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐρωτῶντες εἴ γε κατὰ τὴν γνώμην καὶ αὐτῶν τυγχάνει δυνατή, ὡς ἡμεῖς φρονοῦμεν, ἡ ἐφαρμογὴ καὶ ἄνευ γενικῆς συνοδικῆς ἀποφάσεως τῶν περὶ τοῦ Πασχαλίου ἐγκριθέντων κατὰ τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον καὶ ἀποδεκτῶν ὑπὸ τῆς ἡμετέρας καὶ ἄλλων Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ἤδη γενομένων, καὶ εἴ γε ἡ ἐφαρμογὴ αὕτη δύναται ἵνα ἄρξηται ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς 1929 ἔτους, ὁπότε, ἐὰν μὴ γένηται ἐγκαίρως ἡ προσήκουσα διόρθωσις, μέλλει ἵνα προέλθῃ ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐξόχως ἀντιληπτὴ ἀνωμαλία καὶ δυσχέρεια.

Ἐπὶ τούτῳ ἀπευθυνόμενοι διὰ τῆς παρούσης ἀδελφικῆς ἡμῶν ἐπιστολῆς καὶ πρὸς τὴν Ὑμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα, παρακαλοῦμεν ὅπως προφρόνως καὶ ἐν χρονικῷ διαστήματι συντόμῳ εὐαρεστηθῇ, ἵνα ἀνακοινώσηται ἡμῖν τὴν γνώμην τῆς κατ' Αὐτὴν Ἁγίας καὶ Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν εἰρημένων διὰ τὰ περαιτέρω.

Κατασπαζόμενοι δὲ καὶ αὖθις ἐν φιλήματι ἁγίῳ Αὐτήν, διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης ἀδελφικῆς.

αϡκη' Αὐγούστου κ'.

Τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας Μακαριότητος

ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Ἐν τῷ «Πανταίνῳ» Ἀλεξανδρείας, ἐπισήμῳ ὀργάνῳ τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας, ἐδημοσιεύθη ἡ ἀκόλουθος πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ Ἐγκύκλιος περὶ τοῦ νέου ἡμερολογίου:

† ΜΕΛΕΤΙΟΣ, ἐλέῳ Θεοῦ, Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς.

Παντὶ τῷ Πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας χάρις ἔλεος καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι πληθυνθείη.

Ἀριθμ. 1477

Ὅτε μετὰ τὸν πόλεμον πάντα τὰ ὀρθόδοξα Κράτη ἤρξαντο ἐπιβάλλοντα εἰς τὸν κρατικὸν καὶ κοινωνικὸν βίον τὸ Εὐρωπαϊκὸν Ἡμερολόγιον, οἱ Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας διέγνωσαν ὅτι θὰ ἀπέβαινεν ἐπὶ ζημίᾳ τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς ὁ χωρισμὸς τοῦ Ἡμερολογίου εἰς Κρατικὸν καὶ Ἐκκλησιαστικόν. Πρῶτος ὁ Πατριάρχης τῆς Ρωσσίας Τύχων δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐμφανίζων τὴν ἄποψιν ταύτην ᾐτήσατο τὴν συγκατάθεσιν τῆς Πρωτοθρόνου Ἐκκλησίας ὅπως ἀμέσως μὲν ἐφαρμόσῃ τὸ νέον Ἡμερολόγιον εἰς τὰς ἀπὸ τοῦ Ρωσσικοῦ Κράτους διὰ τῆς συνθήκης ἀποσπασθείσας χώρας, μόλις δὲ δυνηθῇ νὰ συγκαλέσῃ εἰς Σύνοδον τὴν ἱεραρχίαν του καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ρωσσίᾳ.

Ἀπὸ τῆς ἀφορμῆς ταύτης καὶ ἄλλων σχετικῶν ἀπέρρευσε τὸ συγκροτηθὲν ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1923 Πανορθόδοξον Συνέδριον, ὅπερ κηρυχθὲν ὑπὲρ τῆς διορθώσεως τοῦ Ἡμερολογίου ἅμα καὶ τοῦ Πασχαλίου, ἀμφοτέρων διὰ τοῦ χρόνου ἡμαρτημένων ἀποδεδειγμένων, προέτεινεν ὅπως ἡ διόρθωσις συντελεσθῇ ἐξ ἀποφάσεως πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, εἴτε ἐν Συνόδῳ κοινῇ εἴτε κατὰ Συνόδους μερικάς, ἀποφαινομένων.

Αἱ Ἐκκλησίαι ὅμως Κωνσταντινουπόλεως, Ἑλλάδος, Κύπρου καὶ Ρουμανίας θεωρήσασαι τὴν μὲν Συνόδου Γενικῆς σύγκλησιν δυσεπίτευκτον, τὴν δὲ τοῦ Ἡμερολογίου διόρθωσιν ἐπείγουσαν δι' οὓς λόγους καὶ ὁ τῆς Ρωσσίας Πατριάρχης, ἐχώρησαν ἐξ ἀποφάσεων τῶν ἑαυτῶν Συνόδων ἐπὶ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ διωρθωμένου Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου.

Εἰς τὴν μεταβολὴν ταύτην ἀπέσχε νὰ προσχωρήσῃ ἡ καθ' ἡμᾶς Ἁγιωτάτη Ἐκκλησία ἐνισταμένη, οὐχὶ κατὰ τῆς ἀποδοχῆς ὀρθοτέρου χρονομετρικοῦ συστήματος, οὐδὲ κατὰ τῆς προβαλλομένης ὑπὸ ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ἀνάγκης ἀποφυγῆς ἐν Ὀρθοδόξοις χώραις δύο Ἡμερολογίων, ἀλλὰ κατὰ τοῦ τρόπου τοῦ μονομεροῦς τῆς λύσεως ζητήματος τὴν ὅλην Ἁγίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐνδιαφέροντος. Ἐφρόνει δηλονότι καὶ ὑπεστήριξεν ὅτι ἔδει τὸ νέον ἡμερολόγιον νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸν βίον τὸν Ἐκκλησιαστικὸν ἐξ ἀποφάσεως Συνόδου Οἰκουμενικῆς εἴτε καὶ μόνον Μεγάλης Τοπικῆς.

Ἡ γνώμη ἐν τούτοις αὕτη τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν δὲν ηὐνοήθη ὑπὸ τῆς πραγματικότητος. Ὄχι μόνον αἱ ἐπὶ τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Φωτίου προσπάθειαι πρὸς συγκρότησιν Συνόδου γενικωτέρας προσέκρουσαν κατὰ ἀνυπερβλήτων δυσχερειῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐφ' Ἡμῶν πρὸ ἔτους ληφθεῖσα ἐν Συνόδῳ ἀπόφασις περὶ συγκροτήσεως Τοπικῆς Συνόδου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐξ ἀντιπροσώπων ἔστω καὶ μόνον τῶν ἐγγὺς Ἐκκλησιῶν, ἀπεδείχθη ἀνεφάρμοστος καὶ αὐτὴ δὲ ἡ «Προσύνοδος» ἣν ἤλπιζεν ἔτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον νὰ συγκροτήσῃ, ὅτε τὴν ἡμετέραν ἀπέκλινε πρόσκλησιν, οὐδὲ λόγῳ πλέον ἀκούεται.

Προήλθομεν ὅθεν εἰς τὸ νὰ ἐξετάσωμεν συνοδικῶς ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 31 Ἰανουαρίου τὸ ὅλον ἡμερολογιακὸν ζήτημα, ἐλάβομεν δὲ ὁμοφώνως τήνδε τὴν ἀπόφασιν.

1) Γίνεται δεκτὸν ἐν ὅλῳ τῷ Κλίματι τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Ἀλεξανδρείας τὸ μετερρυθμισμένον Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον. 2) Ἡ ἐφαρμογὴ ἄρξεται ἀπὸ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου ἐνεστῶτος ἔτους ἀριθμουμένης ἑορταστικῶς ὡς 14ης. 3) Τὸ Πασχάλιον μένει ἀμετακίνητον. 4) Ἡ ὁριστικὴ ἀπόφασις ἀνήκει εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον.

Ὡρίσαμεν δὲ οὕτω μακρὰν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν προθεσμίαν πρώτιστα καὶ μάλιστα διὰ τὴν ἐλαχίστην ἐλπίδα, ὅτι ἠδύνατο ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ νὰ φανῇ ὡς πραγματοποιήσιμον τὸ σχέδιον τῆς «Προσυνόδου», ὅτε βεβαίως θὰ ἀνεστέλλετο ἡ ἐκτέλεσις χάριν τῆς ἀρχῆς ὑπὲρ ἧς ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἀρχῆθεν ἐτάχθη.

Ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως λοιπὸν ἐκείνης, γνωστῆς ἔκτοτε τῷ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματι γενομένης, καὶ αὖθις σήμερον ἐν Συνόδῳ ἐπανερχόμενοι, ἐπιβεβαιοῦμεν μὲν αὐτὴν γνώμῃ ὁμοθύμῳ, κοινοποιοῦμεν δὲ διὰ τῆς Π)χικῆς ταύτης καὶ Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου πρὸς τοὺς λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς πιστοὺς ἅπαντας καὶ καλοῦμεν αὐτοὺς ὅπως, ἐν πνεύματι ἀγάπης καὶ εἰρήνης καὶ ὑπακοῆς πρὸς τὴν Ποιμαίνουσαν Ἐκκλησίαν, κατὰ τὴν ἐντολὴν «πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπείκετε, αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὡς λόγον ἀποδώσοντες» (Ἑβρ. 13,17), ἀπὸ πρώτης προσεχοῦς Ὀκτωβρίου, ἀριθμουμένης ὡς 14ης Ὀκτωβρίου, ἑορτάζωσι τὰς Δεσποτικὰς καὶ Θεομητορικὰς ἑορτὰς καὶ τὰς μνήμας τῶν Ἁγίων ἀκολουθοῦντες τὴν συνέχειαν τῶν ἑορτῶν ὡς ἐν τῷ Ὡρολογίῳ καὶ τοῖς Μηναίοις τῆς Ἐκκλησίας ἀναγράφονται.

Διότι ὅλη ἡ μεταβολὴ συνίσταται εἰς τὴν ἐφ' ἅπαξ ἐγκατάλειψιν τῶν 13 ἡμερῶν, οὐδὲν δὲ ἕτερον μετακινεῖται ἑορταστικῶς ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτοῦ, ἀλ' αἱ ἑορταὶ αἱ μετὰ ἡμερομηνίας παγίας συνδεόμεναι, αἱ ἀκίνητοι λεγόμεναι ἑορταί, θὰ ἐξακολουθήσωσιν ἑορταζόμεναι καὶ πάλιν εἰς τὰς ἡμερομηνίας αὐτῶν. Τὸ Πάσχα δὲ καὶ αἱ ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτώμεναι κινηταὶ ἑορταί, αἱ ἀρχόμεναι μετὰ τοῦ Τριῳδίου καὶ λήγουσαι μετὰ τοῦ Πεντηκοσταρίου, θὰ παραμείνουν ἀκίνητοι εἰς τὰς ἡμέρας

αὐτῶν τὰς ἀντιστοιχούσας πρὸς τὸ νέον Ἡμερολόγιον.

Ἀποφύγετε, τέκνα ἐν Χριστῷ ἀγαπητά, τὰς ἀνωφελεῖς συζητήσεις καὶ ἀντιλογίας ἐπὶ θέματος ἐπὶ μακρὸν ἤδη χρόνον πανταχοῦ ἀντιλεχθέντος χωρὶς οὐδεμίαν ὠφέλειαν. Μᾶλλον δὲ ἐνστερνισθῆτε τὴν τοῦ Παύλου διδασκαλίαν, καταδικάζοντος τοὺς παρατηροῦντας ἡμέρας καὶ μῆνας καὶ καιροὺς καὶ ἐνιαυτούς, «τὰ ἀσθενῆ καὶ πτωχὰ στοιχεῖα» ὡς ὀνομάζει τὰς Ἑβραϊκὰς ταύτας παραδόσεις. «Ἡμέρας, λέγει, παρατηρεῖσθε καὶ μῆνας καὶ καιροὺς καὶ ἐνιαυτούς! Φοβοῦμαι ὑμᾶς, μὴ εἰκῆ κεκοπίακα εἰς ὑμᾶς (Γαλάτ. 4, 9-11).

Ἀλλ' ἡμεῖς πεποίθαμεν ἐν Κυρίῳ ὅτι τὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας θὰ δείξωσι πάντα νομιμόφρονα διαγωγὴν διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης, Ὅς δώῃ πᾶσιν ὑμῖν τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις κατὰ Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν Λυτρωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ 19 Ἰουνίου 1928.

† Ὁ Ἀλεξανδρείας ΜΕΛΕΤΙΟΣ ἀποφαίνεται
† Ὁ Τριπόλεως ΘΕΟΦΑΝΗΣ
† Ὁ Λεοντοπόλεως ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ
† Ὁ Πηλουσίου ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΣ
† Ὁ Πτολεμαΐδος ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ
† Ὁ Ἑρμουπόλεως ΝΙΚΟΛΑΟΣ
† Ὁ Ἀξώμης ΝΙΚΟΛΑΟΣ
† Ὁ Ἰωαννουπόλεως ΙΣΙΔΩΡΟΣ

Η ΕΙΡΗΝΙΚΗ ΖΥΜΩΣΙΣ

Τὰ φρικώδη ἐπακόλουθα τοῦ παγκοσμίου πολέμου, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τόσα ἀκόμη πάσχει καὶ ἐπὶ μακρὸν ἔτι θὰ ὑποφέρῃ ἡ ἀνθρωπότης, ἤδη ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐπιούσης τῆς ἀνακωχῆς ἐκαλλιέργησαν καὶ καλλιεργοῦσιν ἐμμόνως τὴν ἰδέαν τῆς πάσῃ θυσίᾳ ἐξασφαλίσεως τῆς εἰρήνης μεταξὺ τῶν λαῶν. Σπουδαῖοι διεθνεῖς σύνδεσμοι κατηρτίσθησαν, ποικίλα σωματεῖα ἑκασταχοῦ ὠργανώθησαν, ἡ δύναμις τοῦ τύπου ὑπὸ ποικίλας μορφὰς ἐπεστρατεύθη, συνέδρια πυκνὰ ἐν διαφόροις χώραις συγκροτοῦνται, πᾶν μέσον ἐν γένει ἐτέθη καὶ τίθεται εἰς ἐνέργειαν ὅπως προπαγανδισθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν πλατύτερον ἡ ἰδέα τῆς εἰρήνης καὶ ἀποφεύγωνται τοῦ πολέμου αἱ ἀφορμαί. Εἰς τὴν συνείδησιν ἀκριβῶς τῆς ἀνάγκης τῆς μονίμου εἰρήνης ὀφείλεται ἡ ἵδρυσις τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, τὸ Λοκάρνο καὶ αἱ ἀλλεπάλληλοι περὶ ἀφοπλισμοῦ διεθνεῖς συνδιασκέψεις. Τὸ σπουδαιότερον ὅμως πρὸς τὴν εἰρήνην βῆμα δέον νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ἀποτελεῖ τὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Κέλλογκ Σύμφωνον, δι' οὗ ἀποκηρύσσεται ὁ πόλεμος ὡς μέσον ἐθνικῆς πολιτικῆς ἐν ταῖς ἀμοιβαίαις τῶν κρατῶν σχέσεσι χαρακτηριζόμενος ἐπισήμως ὡς ἔγκλημα κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος. Κατὰ τὸ Σύμφωνον τοῦτο, τὰ ἀποδεχόμενα καὶ ὑπογράφοντα αὐτὸ κράτη ἀναλαμβάνουσιν ἐπισήμως τὴν ὑποχρέωσιν τῆς εἰρηνικῆς λύσεως τῶν μεταξὺ αὐτῶν ἀναφυομένων διαφορῶν, δεσμεύονται δὲ κατηγορηματικῶς ἀπὸ τῆς εἰς τὸν πόλεμον προσφυγῆς. Ἐν τῷ Συμφώνῳ ἐκφράζεται ἡ ἐλπὶς ὅτι πάντα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου, ἐνθαρρυνόμενα ὑπὸ τῶν ὑπογραψάντων αὐτὸ ἐθνῶν, θὰ συμπράξωσιν εἰς τὰς ἐπιδιωκομένας ὑπ' αὐτοῦ ἀνθρωπιστικὰς προσπαθείας, ἑνούμενα οὕτω εἰς μίαν κοινὴν παραίτησιν ἀπὸ τοῦ πολέμου ὡς μέσου ἐθνικῆς πολιτικῆς.

Τὴν ὑπογραφὴν καὶ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Συμφώνου Κέλλογκ ἠκολούθησαν ἀντιφατικαὶ κρίσεις. Μερὶς τοῦ τύπου δὲν ἐδίστασε νὰ χαρακτηρίσῃ τὸ γεγονὸς οὐ μόνον ὡς μικρόν τι καὶ ἄτολμον καὶ διστακτικὸν βῆμα πρὸς τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ καὶ ὡς ἄντικρυς ἀντιφατικὸν πρὸς τὴν πραγματικότητα, τὴν ὁποίαν ἑρμηνεύουσι τὸ μὲν αἱ πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Συμφώνου καὶ κατ' αὐτὸ ἐβαθεῖαι ἀσυμφωνίαι ἐν τῷ ζητήματι τοῦ διεθνοῦς ἀφοπλισμοῦ, τὸ δὲ αἱ παραλλήλως πρὸς τὴν ἔξαρσιν τῆς μεγάλης τάχα σημασίας αὐτοῦ ἐπιβαρύνσεις τῶν προϋπολογισμῶν τῶν Κρατῶν διὰ μεγάλων δαπανῶν ὑπὲρ τῶν πολεμικῶν ὑπουργείων των. Ἄλλη πάλιν μερὶς τοῦ τύπου ἔψαλε διθυράμβους ἐπὶ τῷ Συμφώνῳ ὡσεὶ τοῦτο ἐξησφάλισε διὰ παντὸς τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου. Ὑπῆρξαν ὅμως καὶ οἱ μετριοπαθέστεροι, οἵτινες, χωρὶς νὰ παραγνωρίζωσι τὴν πραγματικότητα, ἠδυνήθησαν νὰ ἐκτιμήσωσι προσηκόντως τὴν ἀληθῆ σημασίαν τοῦ Συμφώνου ἐν τῇ μεταπολεμικῇ περιόδῳ.

Ὅτι τὸ ἐν λόγῳ Σύμφωνον δὲν καταργεῖ πραγματικῶς τὸν πόλεμον κατὰ τρόπον ὁριστικόν, περὶ τούτου οὐδεὶς νηφαλίως σκεπτόμενος δύναται ν' ἀμφιβάλλῃ. Εἰς τὰς σκέψεις ἡμῶν περὶ τῶν σχέσεων τῶν ἐθνῶν ὁδηγεῖ ἡ σπουδὴ τῆς πρὸς ἀλλήλους διαγωγῆς τῶν ἀτόμων. Ἡ ψυχολογία τῶν ἀτόμων καὶ ἡ γνῶσις τῆς φύσεως τῶν ἀνθρώπων μαρτυρεῖ ὅτι δυσκόλως οὗτοι πρὸς ἀλλήλους εἰρηνεύουσιν ἂν μὴ δι' εἰδικῆς, ἐμμόνου καὶ κοπιώδους παιδαγωγίας προπονηθῶσιν εἰς ἀνάπλασιν ἐσωτερικήν, ψυχικήν, εἰς βαθὺν ἐξευγενισμὸν καὶ ἐξύψωσιν τῆς πνευματικῆς αὐτῶν ὑποστάσεως. Διὰ τοῦτο εἶνε πάντοτε ἐπιπονωτάτη ἡ καλλιέργεια τῆς φιλανθρωπίας, ἤτοι τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, καίτοι εἶνε κοινὴ ἡ συνείδησις ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι τυγχάνουσιν ἀδελφοὶ ὡς τέκνα τοῦ αὐτοῦ Πατρός, τοῦ αὐτοῦ προορισμοῦ κοινωνοί, τῆς αὐτῆς κληρονομίας κληρονόμοι. Μόνον ἡ κατ' ἄτομον χριστιανικὴ ἀναγέννησις καὶ ἀνάπλασις δύναται νὰ ἀσφαλίσῃ κοινωνίαν ἀληθοῦς, γνησίας καὶ οὐσιαστικῆς ἀλληλεγγύης καί, κατ' ἀκολουθίαν, νὰ δημιουργήσῃ μίαν παγίαν εἰρηνικὴν διεθνῆ πολιτικὴν ἐν ταῖς παντοίαις σχέσεσι τῶν ἐθνῶν πρὸς ἄλληλα. Διὰ νὰ μὴ προσφεύγωσι πλέον τὰ ἔθνη εἰς πόλεμον δὲν ἀρκοῦν αἱ ὑπογραφαὶ καὶ αἱ ὑποσχέσεις καὶ αἱ ἔνορκοι διαβεβαιώσεις· ἀπαιτεῖται ψυχὴ ἐμπεποτισμένη δι' ἀγανακτήσεως κατὰ τοῦ πολέμου ὡς ἐγκλήματος κατὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐν γένει, καὶ δι' ἀληθοῦς πρὸς τὸν πλη-

σίον ἀγάπης, πάντα φόδον ἔξω δαλλούσης. Αἱ δυσκολίαι, τὰς ὁποίας ἀντιμετωπίζει ἐνίοτε ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν, αἱ μακραὶ συζητήσεις περὶ ἀφοπλισμοῦ καὶ ἀσφαλείας, αὐτὴ αὕτη ἡ περὶ ἀσφαλείας ἀδιέξοδος—πρὸς τὸ παρὸν—συζήτησις καὶ οἱ παράλληλοι πρὸς τὴν «ἔφεσιν» τοῦ ἀφοπλισμοῦ ἐξοπλισμοὶ ὑπὸ διαφόρους προφάσεις, τεκμηριοῦσι μίαν πραγματικὴν κατάστασιν δυσπιστίας καὶ καχυποψίας μεταξὺ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, οἵτινες κατὰ συνθήκην ἐκπροσωποῦσιν ὁλόκληρα ἔθνη. Καὶ ἀναφέρομεν τοὺς πολιτικοὺς κυρίως προκειμένου περὶ ζητημάτων τοιούτων, διότι ἀσφαλῶς δὲν ἀντικαθιστῶσιν οὗτοι κατὰ ἀλήθειαν τοὺς λαοὺς ὧν προΐστανται, διότι ἡ ἀνεπηρέαστος καὶ αὐθόρμητος συνείδησις τῶν λαῶν, μάλιστα ἐν τοῖς ζητήμασι τούτοις, εἶνε πάντη διάφορος τῶν δλέψεων καὶ τῶν σκέψεων καὶ τῶν αἰσθημάτων τῶν πολιτικῶν των ἀνδρῶν. Καὶ εἶνε προφανὲς ὅτι καὶ οἱ μεταπολεμικοὶ ἔτι πολιτικοὶ ἄνδρες, δὲν εἶνε ἀκόμη ἕτοιμοι νὰ ἐννοήσωσι καὶ δεχθῶσι τὸ διὰ πάντα πολίτην τοῦ κράτους των καὶ οἱουδήποτε ἄλλου κράτους προφανέστατον τοῦ μεγάλου πολέμου μάθημα, ὅτι ἄλλος τις παρόμοιος πόλεμος οὐδὲν ἄλλο θὰ εἶνε εἰ μὴ ἡ πλήρης καὶ ὁριστικὴ καταστροφὴ τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ, ἡ μεταδολὴ τῆς ὅλης Εὐρώπης εἰς οἰκτρὰ οἰκονομικὰ ἐρείπια, καὶ ἡ διὰ χημικῶν μέσων ἐξάπλωσις τοιαύτης συμφορᾶς καὶ εἰς τοὺς ἀμάχους ἔτι πληθυσμούς, τὴν ὁποίαν καὶ ἡ γονιμωτέρα φαντασία ἀδυνατεῖ νὰ συλλάβῃ.

Παρὰ ταῦτα δέον νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι τὸ ἐν λόγῳ Σύμφωνον ἐν τῇ μεσαπολεμικῇ εἰρηνικῇ ζυμώσει ἀποτελεῖ μέγιστον γεγονὸς διὰ τὸ πρωτοφανὲς αὐτοῦ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐὰν καὶ διὰ τὸ μικρότερον καὶ τὸ μᾶλλον ἀσήμαντον βῆμα πρὸς τὴν τῆς εἰρήνης μεταξὺ τῶν λαῶν ἐξασφάλισιν καὶ παγίωσιν πρέπει νὰ εἴμεθα εὐχαριστημένοι ὡς διὰ πᾶσαν μικρὰν χάριν καὶ διὰ πᾶν μικρὸν ἔλεος, τὸ Σύμφωνον Kellog κέκτηται τόσην εὐρύτητα καὶ τόσην δαθύτητα, ὥστε νὰ εἴμεθα ἐνθουσιασμένοι διότι δὲν εἶνε ἁπλῶς δῆμα πρὸς τὴν εἰρήνην, ἀλλ᾽ ἀποτελεῖ μεγάλην καὶ ἰσχυρὰν ἀφετηρίαν πρὸς τὴν διαρκεστέραν εἰρήνην. Ὅ,τι οὔτε ὡς ὄνειρον ἠδύναντο νὰ συλλάβωσιν αἱ παρῳχημέναι γενεαί, σήμερον, χάρις εἰς τὸ Σύμφωνον τοῦτο, τείνει νὰ καταστῇ μόνιμος γνώμων τῆς πολιτείας τῶν κρατῶν, οὐ μόνον τῶν μικρῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν μεγάλων. Διὰ τοῦ ἐν λόγῳ Συμφώνου δημιουργεῖται, ὡς ὀρθῶς εἶπεν ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας, μία ἠθικὴ κατάστασις, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας οὐδὲ μία κυβέρνησις θὰ ἀποτολμήσῃ νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐπιθετικὸν πόλεμον. Ἐν τῷ πολυμερεῖ τούτῳ Συμφώνῳ δημιουργεῖται νέον στοιχεῖον, νέον δίκαιον εἰς τὰς διεθνεῖς σχέσεις καὶ ὑποθέσεις. Ἐὰν μέχρι τοῦ νῦν ἡ πρὸς ἐπίτευξιν ὡρισμένων σκοπῶν προσφυγὴ εἰς τὴν δίαν ἐθεωρεῖτο δικαίωμα παντὸς κράτους, σήμερον τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐγκαταλείπεται οἰκειοθελῶς, πᾶσα δὲ παράβασις τῆς ἐνυπογράφου φανερᾶς ὑποσχέσεως θ᾽ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἀποδοκιμασίαν καὶ ἠθικὴν καταδίκην ὁλοκλήρου τῆς ὑφηλίου. Κατ᾽ ἀκολουθίαν πᾶσα κυβέρνησις θὰ ἐσκέπτετο πολὺ πρὶν ἀποδυθῇ εἰς πόλεμον, καὶ μόνον δ᾽ ὅτι τῆς ἐνδεχομένης πραγματοποιήσεως τοῦ πολέμου θὰ προηγῆται διστακτικότης, καὶ τοῦτο μόνον εἶνε μέγιστον κέρδος ὑπὲρ τῆς παγιώσεως τῆς εἰρήνης.

Διὰ τοῦ Συμφώνου Kellog λοιπὸν συνετελέσθη μία σπουδαιοτάτη πρᾶξις, καθ᾽ ἣν ἐνώπιον πάντων τῶν λαῶν τῆς Γῆς ὁ πόλεμος, τέως νόμιμος ρυθμιστὴς πάσης σχέσεως τῶν κρατῶν καὶ λύτης πάσης μεταξὺ αὐτῶν διαφορᾶς, χάνει τὴν νομιμότητά του κατὰ διεθνῆ πανηγυρικὴν συναίνεσιν τιθέμενος ἐκτὸς νόμου. Δι᾽ αὐτοῦ γενικεύεται ἐφεξῆς ἡ ἠθικὴ ἀλληλεγγύη πλατυνομένη εἰς πᾶσαν τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ διαπλάσσεται καὶ δημιουργεῖται δαθμηδὸν ἐμπεδωτέρα συνείδησις εἰρήνης καὶ εἰς τὰ ἄτομα καὶ εἰς τὰ ἔθνη, καταδαμαζομένου τοῦ μέχρι τοῦδε κρατοῦντος ἐθνικοῦ ἐγωϊσμοῦ.

Ἀπὸ τούτων τῶν ἐπόψεων καὶ διὰ τούτους τοὺς λόγους τὸ ἐν λόγῳ Σύμφωνον σημειοῖ νέαν καμπὴν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀποτελεῖ τεκμήριον ὅτι ἡ ἰδέα τῆς εἰρήνης ριζοῦται δαθμηδὸν περισσότερον ἐν τῇ συνειδήσει τῶν λαῶν, τόσον ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες νὰ ἀρχίζωσι νὰ καθίστανται ἐκφρασταὶ τῆς συνειδήσεως ταύτης. Ἀλλ᾽ ἐπὶ πλέον οἱ λαοὶ ἤρχισαν νὰ κατανοῶσιν ὅτι ἡ εἰρήνη δὲν ἔγκειται ἁπλῶς εἰς τὴν ἔλλειψιν πολέμων, διότι ἡ εἰρήνη εἶνέ τι πλέον τῆς ἀπουσίας πολέμου. Ἡ εἰρήνη δὲν εἶνε ἄρνησις, ἀλλὰ θέσις· εἶνέ τι πολὺ δαθύτερον τῆς ἁπλῆς ἀπολέμου καταστάσεως καὶ αὐτῆς ἔτι τῆς ἁπλῆς φιλανθρωπίας. Ἡ εἰρήνη εἶνέ τι θετικόν, διότι εἶνε τοῦ Θεοῦ δούλησις, δημιουργοῦσα τὴν δασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐν τοῖς ἀνθρώποις, γόνιμος εἰς πᾶν θετικὸν ἀγαθόν, παράγων ζωῆς καινῆς, τῆς ζωῆς τῆς κατὰ Θεόν.

Διὰ τοῦτο φρονοῦμεν, ὅτι, διὰ νὰ οἰκοδομῆται διαρκῶς ἡ συνείδησις αὕτη τῆς παγιώσεως τῆς εἰρήνης ἐν τοῖς λαοῖς, θὰ ἔπρεπε τὰ ὑπογράψαντα τὸ Σύμφωνον τοῦτο ἔθνη νὰ ἑορτάζωσι κατ᾽ ἔτος εἰδικῶς τὴν ἡμέραν τῆς ὑπογραφῆς του, ἀπὸ τῶν δωμάτων οἱονεὶ στεντορείως πρὸς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην διακηρύττοντα ὅτι ἡ πᾶσα πάντων προσπάθεια διαρκῶς καὶ ἀγρύπνως καταβάλλεται πρὸς ἐξασφάλισιν ὅσον τὸ δυνατὸν διαρκεστέρας εἰρήνης ἐν τῇ ἀνθρωπότητι.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΠΟΛΕΩΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Γ΄.

Ἀλλὰ μήπως καὶ οἱ κανόνες 37ος καὶ 39ος τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς καὶ ὁ 18ος τῆς Ἀντιοχείας, ἐφ᾽ ὧν θέλει ἡ Ἀρχιερατικὴ Σύνοδος νὰ στηρίξῃ τὴν ὑπόστασιν καὶ τὴν ἐνέργειαν της, στηρίζουσι πράγματι

αὐτήν; Βεβαίως ὄχι. Διότι ὁ μὲν 37ος τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς ἀναντιρρήτως ἔχει ὑπ' ὄψιν τοὺς ἐκ τῶν 'Επισκόπων ἐκείνους, οἵτινες, ἕνεκα βαρβαρικῶν ἐπιδρομῶν, μὴ δυνάμενοι νὰ εὑρίσκωνται εἰς τὰς ἐπαρχίας των, κατ' ἀνάγκην, διαμένοντες εἰς ξένην ἐπαρχίαν, δικαιοῦνται, ἐφόσον βάρβαροι ἐπικρατοῦσιν, ἐκ τῆς ξένης ταύτης ἐπαρχίας νὰ διοικῶσι τὴν ἐπαρχίαν των, νὰ χειροτονῶσι δὲ καὶ κληρικοὺς διὰ τὴν ἐπαρχίαν των, καὶ νὰ ἔχωσι τὴν ἐκ τοῦ συνταγματίου σειράν των κατὰ τὰς μετὰ τῶν λοιπῶν 'Αρχιερέων οἱασδήποτε συναντήσεις των.'Αφ' ἑτέρου ὁ 39ος κανὼν τῆς αὐτῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου πάντως δέον νὰ ἑρμηνευθῇ ὡς ἑρμηνεύει αὐτὸν ἡ πρὸς αὐτὴν ταύτην τὴν ἀρχιερατικὴν Σύνοδον ἐπιστολὴ τοῦ Πατριάρχου 'Αλεξανδρείας, καθὰ ἀνωτέρω διελάβομεν. Ὁ δὲ 18ος τῆς 'Αντιοχείας, καὶ αὐτὸς ὅσα ὁ τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμεν. 37ος καὶ ὁ 36ος ἀποστολικὸς ἀποφαίνεται, καὶ οὐδαμῶς ἄρα δίδει τὸ δικαίωμα εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ρώσους 'Αρχιερεῖς νὰ ποιμαίνωσιν ἴδιον δῆθεν ποίμνιον ἐν ξέναις ἐπαρχίαις ἄλλων αὐτοκεφάλων 'Εκκλησιῶν ἐγκατεστημένον. Καὶ ἡ ἄλλη συνήθεια ἡ ἐν τῇ ἀρχαιοτέρᾳ 'Εκκλησίᾳ ἐπικρατήσασα, τὴν ὁποίαν πρὸς δικαιολογίαν της ἡ «ἀρχιερατικὴ Σύνοδος» ἐπικαλεῖται, καθ' ἣν εἰς τὴν περιοχὴν μιᾶς οἱας δήποτε Αὐτοκεφάλου 'Εκκλησίας οἱ Πρόεδροι ἄλλων Αὐτοκεφάλων 'Εκκλησιῶν δύνανται νὰ ἐγκαθιστῶσι Μοναστήρια καὶ Μετόχια καὶ ἄλλα ἱδρύματα παρ' αὐτῶν ἐξαρτώμενα, καὶ αὕτη δὲν δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ὑπόστασιν καὶ ἐνέργειαν τῆς «'Αρχιερατικῆς Συνόδου», διότι, ἐνῷ ἐκεῖνα, ἱδρυόμενα, εἶχον τοπικῶς λίαν περιωρισμένην ἀκτῖνα δράσεως, ἕνα δὲ μόνον σκοπὸν τῆς ἱδρύσεώς των ὑπὸ πάντων τῶν ἐνδιαφερομένων ἀναγνωριζόμενον ὡς πλήρως δεδικαιολογημένον, καὶ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν μόνου τοῦ σκοποῦ τούτου ἠσχολοῦντο, ἡ δρᾶσις τοὐναντίον τῆς «'Αρχιερατικῆς Συνόδου» οὔτε τοπικὰ ὅρια ἀναγνωρίζει, οὔτε καὶ περιορίζεται εἰς ἕνα μόνον οἱονδήποτε ἐπαρκῶς δυνάμενον νὰ δακαιολογηθῇ σκοπόν, τὴν ὅλην δὲ ποιμαντορίαν τῶν ἁπανταχοῦ τοῦ ἐξωτερικοῦ Ρώσων 'Ορθοδόξων φρονεῖ ὅτι δικαιοῦται ἀνεξελέγκτως νὰ διεξάγῃ.

'Επιχειροῦσι νὰ προσαγάγωσι καὶ μίαν ἄλλην δικαιολογίαν οἱ περὶ τὴν 'Αρχιερατικὴν Σύνοδον τῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ποιμαντικῆς των δράσεως. Λέγουσι δηλ., ὡς εἴδομεν, ὅτι, ἐπειδὴ οὗτοι μετηνάστευσαν οὐχὶ μόνον μετὰ τοῦ ποιμνίου των (ὅπερ δὲν εἶνε ἀληθές, διότι ἐλάχιστον μόνον μέρος τοῦ ποιμνίου μετηνάστευσε), ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς τελείως αὐτονόμου ἐκκλησιαστικῶς Νοτιοανατολικῆς Ρωσίας, καὶ δὴ μετὰ τῆς αὐτονόμου ἀνωτάτης 'Εκκλησιαστικῆς αὐτῶν Διευθύνσεως [1], διὰ τοῦτο δέον τάχα νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐπ' αὐτῶν καθ' ὅλην τὴν ἔκτασίν του ὁ 39ος κανὼν τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς καὶ ἔδει ἄρα νὰ γίνωσι δεκτοὶ παρὰ τῶν ἐν 'Ανατολῇ 'Εκκλησιῶν «πλείστῃ καλοκαγαθίᾳ καὶ φιλοφρονήσει» (καν. 17.) 'Αλλά, ὡς ἐλέχθη, δὲν δύνανται βασίμως νὰ διατείνωνται ὅτι ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι τῆς Νοτιοανατολικῆς Ρωσίας μετηνάστευσαν· αὐτὸ ἄλλως τε τὸ γεγονὸς ὅτι ὑφίσταται ἤδη Οὐκρανικὴ 'Εκκλησία, καὶ δὴ Αὐτόνομος ἢ Αὐτοκέφαλος, ὡς θέλουσιν αὐτὴν οἱ εἰς αὐτὴν διαμένοντες καὶ ἀνήκοντες ποιμένες καὶ ποίμνιον, εἶνε ἀπόδειξις τρανὴ ὅτι δὲν μετηνάστευσεν ὅλη ἡ 'Ορθόδοξος Νοτιοανατολικὴ Ρωσία. Πόσον δ' ἀφ' ἑτέρου δὲν εἶνε ἀληθὲς ὅτι κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1917 ἦτο αὐτόνομος ἡ Νοτιοανατολικὴ Ρωσικὴ 'Εκκλησία φαίνεται καὶ ἐξ ὅσων μὲν γνωρίζομεν ἐκ τοῦ προπολεμικοῦ διοικητικοῦ συστήματος τῆς ἐν Ρωσίᾳ Αὐτοκεφάλου 'Εκκλησίας, φαίνεται δ' ἐπὶ πλέον καὶ 1ον ἐκ τοῦ ὅτι αὐτὴ ἡ «'Αρχιερατικὴ Σύνοδος» εἰς τὸ πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον γράμμα της ὁμολογεῖ ὅτι ἡ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Ρωσικὴ 'Εκκλησία εἶνε τμῆμα τῆς Ρωσικῆς Αὐτοκεφάλου 'Εκκλησίας, περιλαμβάνουσα 33 Ἱεράρχας, καὶ δικαιοῦται ἄρα, λέγει, δι' ἑαυτῆς νὰ ἐπιλύῃ ἐσωτερικὰ τῆς Αὐτοκεφάλου Ρωσικῆς 'Εκκλησίας ζητήματα τῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, καὶ 2ον ἐκ τοῦ ὅτι αὐτὴ ἡ «'Αρχιερατικὴ Σύνοδος» τὸ κῦρός της θέλει νὰ ἀρύεται ἐκ τῆς δι' οὐκαζίου δῆθεν τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος ἀναγνωρίσεώς της, καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ δῆθεν δικαιώματος τῆς διατυμπανιζομένης ἐκκλησιαστικῆς της αὐτονομίας.

Παραμένει ἤδη, ἀφοῦ ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν ὅσα μὲν ἡ περὶ τὴν 'Αρχιερατικὴν Σύνοδον ὡς δίκαιά των διεκδικοῦσιν, ὅσα δὲ οἱ Πατριάρχαι ὡς ἀπὸ τῶν κανόνων καὶ ἀπὸ τῆς πράξεως τῆς 'Εκκλησίας διετύπωσαν,

1. Ὁ τέως 'Αντιπρόσωπος ἐν Μόσχᾳ τοῦ Πατριαρχείου 'Αλεξανδρείας 'Αρχιμανδρίτης Παῦλος ἐκόμισεν ἡμῖν τὴν πληροφορίαν ὅτι ὁ Κιέβου 'Αντώνιος ἔδωκε παραίτησιν ἀπὸ τὴν Μητρόπολιν Κιέβου κανονικήν, εἰς δὲ τὰς πρὸς τὸ ἡμέτερον Πατριαρχεῖον ἐπιστολὰς τῆς Οὐκρανικῆς 'Εκκλησίας, μεταξὺ τῶν Συνοδικῶν μελῶν τῆς 'Εκκλησίας ταύτης, ὑπογράφεται καὶ ὁ Κιέβου 'Ιννοκέντιος. Μήπως ὄχι μόνον ὁλόκληρον τὸ ποίμνιον τῆς Οὐκρανικῆς 'Εκκλησίας δὲν μετηνάστευσεν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἀλλ' οὔτε καὶ ὁ Μητροπολίτης Κιέβου; 'Εξ ἄλλου ὁ Κιέβου 'Αντώνιος εἶναι γνωστὸν ἐκ τῆς πρὸς τοὺς Πατριάρχας ἐκθέσεως τῆς Οὐκρανικῆς Συνόδου πόσον, Μητροπολίτης Χάρκωβ διατελῶν, ἐπολέμησε τὸ 1918 τὰς προσπαθείας τῶν Οὐκρανῶν πρὸς αὐτονόμησιν τῆς Οὐκρανικῆς 'Εκκλησίας.

νὰ ἐξετασθῇ τὸ ἑξῆς ζήτημα: Δοθέντος ὅτι οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Ρῶσοι Ἀρχιερεῖς δὲν δύνανται νὰ ἐπανέλθωσι, πρὸς τὸ παρόν, εἰς τὰς πατρίδας καὶ τὰ ἐκεῖ ποίμνια των, ἔτι δ' ὅτι καὶ πλεῖστοι Ρῶσοι Ὀρθόδοξοι, λόγῳ τῶν πολιτικῶν γεγονότων, ἐξεπατρίσθησαν, ἐλπίζουσι δὲ καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ οἱ ἐκπατρισθέντες Ρῶσοι νὰ ἐπιστρέψωσιν ἡμέραν τινὰ εἰς τὴν πατρίδα των, κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο οἱ μὲν Ἀρχιερεῖς ποῦ πρέπει ἆρά γε νὰ διαμένωσιν, ποῖα δὲ ἐκ τῶν τοῦ ἀξιώματός των δικαιωμάτων δύνανται νὰ ἐξασκῶσι καὶ ἐπὶ τίνων χριστιανῶν, οἱ δὲ ἐκ Ρωσίας χριστιανοὶ πόθεν δέον νὰ ἐξαρτῶνται ἐκκλησιαστικῶς;

Εὐθὺς μετὰ τὴν ἐν Ρωσίᾳ ἐπανάστασιν καὶ τὴν ἐκεῖθεν τόσων ποιμένων καὶ τόσου ποιμνίου μετανάστευσιν ὑπῆρξε τόσον ἐπείγουσα ἡ λύσις τοῦ ζητήματος τούτου, ὥστε, ἐπειδὴ δὲν ἐλήφθη φροντὶς ψυχραίμως καὶ ἐγκαίρως νὰ λυθῇ, ἐπῆλθε μὲν ἡ σύγχυσις, ἧς τὰς λεπτομερείας ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν, κατεσκευάσθη δὲ προχείρως ἓν ἐκκλησιαστικὸν διοικητικὸν σύστημα, τὸ ὁποῖον ἐπεζητήθη μὲν νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι συμφωνεῖ πρὸς τοὺς κανόνας καὶ τὴν πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας, ἀπεδείχθη δ' ὅμως πᾶν ἄλλο ἢ κανονικὸν καὶ παρήχθησαν τόσαι παρεξηγήσεις μεταξὺ τῆς πρόσφυγος Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν, εἰς ἃς αὕτη προσέφυγε. Πῶς λοιπὸν δέον σήμερον νὰ λυθῇ τὸ ζήτημα τοῦτο; Οἱ Ἀρχιερεῖς, ὡς εἴδομεν, φρονοῦσιν ὅτι ἔχουσιν ἐπί τε τῶν ἀθίκτων τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐπαρχιῶν τῶν εἰς τὴν Αὐτοκέφαλον τῆς Ρωσίας Ἐκκλησίαν τὴν ἀναφορὰν ἐχουσῶν, καὶ ἐπὶ τῶν ἐν διασπορᾷ Ἐκκλησιῶν τῶν ὡσαύτως ἀπὸ τὴν Αὐτοκέφαλον τῆς Ρωσίας Ἐκκλησίαν οὕτως ἢ ἄλλως ἐξαρτωμένων, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν Ρώσων Ὀρθοδόξων τῶν ὁπουδήποτε τοῦ ἐξωτερικοῦ διεσπαρμένων, ἀπόλυτον καὶ ἀναφαίρετον καὶ ἀναμφισβήτητον δικαίωμα διοικητικῆς καὶ δικαστικῆς ἐνεργείας. Οἱ κανόνες ὅμως εἴτε κατ' εὐθεῖαν εἴτε κατ' ἀναλογίαν, καὶ ἡ πρᾶξις τῆς Ἐκκλησίας συμφωνοῦσι πρὸς τὴν ἀντίληψιν ταύτην;

Ἤδη εἰς αὐτοὺς τοὺς κανόνας καὶ τὴν πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα τὰ δύο ἐνδιαφερόμενα μέρη ἐπικαλοῦνται ἑρμηνεύοντες, ὑπηνίχθημεν ἀνωτέρω πολλὰ σχετικὰ στοιχεῖα. Κατ' αὐτὰ οἱ Ἀρχιερεῖς καταδιωχθέντες ὡς Χριστιανοὶ Ὀρθόδοξοι ποιμένες 1ον ἐδικαιοῦντο καὶ ὤφειλον, ἐνόσῳ ἠδύναντο, καὶ ἀπόλυτος ἀνάγκη δὲν ὑπῆρχε νὰ μαρτυρήσωσι, νὰ προφυλαχθῶσιν τοῦ ἀπειλοῦντος αὐτοὺς μαρτυρικοῦ θανάτου. Εὑρεθέντες δὲ ἐν ταῖς Ὀρθοδόξοις χώραις τῆς Νοτίου Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀνατολῆς, ἐδικαιοῦντο νὰ παραμένωσιν ἐν αὐταῖς, φιλοξενούμενοι «πλείστῃ καλοκαγαθίᾳ καὶ φιλοφρονήσει» κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ 17ου κανόνος τῆς Σαρδικῆς. 2ον κατὰ τὸν 37ον τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου οἱ Ἐπίσκοποι οὗτοι δικαιοῦνται νὰ ἔχωσι καὶ τὰς ἐκ τοῦ ἀξιώματός των τιμὰς ἀκεραίας, καὶ χειροτονίας ἐν τῇ ξένῃ ταύτῃ ἐπαρχίᾳ νὰ ἐνεργῶσι κληρικῶν διὰ τοὺς ὑπὸ βαρβάρων κατεχομένους θρόνους των χρησιμοποιηθησομένων, καὶ ἐν ταῖς μετὰ τῶν μὴ ἐμπεριστάτων Ἀρχιερέων συναντήσεσί των νὰ ἔχωσι τὴν ἐκ τοῦ συνταγματίου τάξιν των, καὶ ἐν γένει νὰ διοικῶσι τὴν ἐπαρχίαν των ἐκ τῆς ἐν ᾗ διαμένουσι ξένης ἐπαρχίας ἀνενοχλήτως. 3ον Μόνον, κατὰ τὸν 18ον τῆς Ἀντιοχείας, δὲν πρέπει νὰ ἀναμιγνύωνται εἰς τὰ ποιμαντικὰ καθήκοντα καὶ δικαιώματα τοῦ παρ' ᾧ φιλοξενοῦνται Ἐπισκόπου ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του. 4ον Κατὰ τὴν κρατήσασαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τάξιν, θὰ ἐδικαιοῦντο ἐπὶ πλέον οἱ Ἐπίσκοποι οὗτοι, τῇ συγκαταθέσει πάντοτε τοῦ Ἐπισκόπου τῆς ἐπαρχίας, νὰ ἱδρύσωσιν, ἐὰν δύνανται καὶ θέλωσιν, ἕκαστος ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ καὶ Μετόχιον, ἢ Μοναστήριον, ἐν ᾧ καὶ αὐτὸς μὲν ὁ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ φιλοξενούμενος Ἀρχιερεὺς νὰ διαμένῃ καὶ ἐκκλησιάζηται καὶ ἔχῃ τὸν ἴδιον κλῆρον ἀπ' αὐτοῦ μόνου ἐξαρτώμενον καὶ τῇ εὐλογίᾳ αὐτοῦ μόνου ἱερουργοῦντα καὶ αὐτὸν μνημονεύοντα, καὶ οἱ ἐκ Ρωσίας πρόσφυγες νὰ ἐκκλησιάζωνται, ἐὰν θέλωσιν, εἰς αὐτό, διὰ νὰ ἀκούωσι μὲν τὰς ἱερὰς τελετὰς ἐν τῇ ἰδίᾳ γλώσσῃ τελουμένας, καὶ τὰ ἔθη αὐτῶν τὰ ἐκκλησιαστικὰ νὰ παρακολουθῶσιν ἐκεῖ ὡς ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι τηρούμενα, νὰ δύνανται δ' ἐκεῖ ὅλοι ὁμοῦ οἱ πρόσφυγες ποιμένες τε καὶ ποίμνιον ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Μετοχίου ἢ τοῦ Μοναστηρίου, ἐν πάσῃ νομιμοφροσύνῃ καὶ μηδαμῶς παραβλάπτοντες τὴν ἡσυχίαν τῆς ἐν ᾗ διαβιοῦσι Ἐκκλησίας, νὰ συσκέπτωνται καὶ νὰ ἀποφασίζωσι καὶ ἀπὸ κοινοῦ νὰ ἐνεργῶσι περὶ τῶν ἐν τῇ γενεθλίῳ αὐτῶν χώρᾳ ἐλευθέρως καὶ ὡς ἐν ἰδίῳ ἐδάφει. Βεβαίως ἐν τοῖς Μετοχίοις ἢ Μοναστηρίοις τούτους, μὴ ἔχουσιν ἐνοριακὸν χαρακτῆρα, ἀλλ' ἁπλῶς ἱδρυμένοις διὰ τὰς πρώτας καὶ ἀπολύτους θρησκευτικὰς ἀνάγκας καὶ ἐθνικὰς τῶν ἐκ Ρωσίας προσφύγων, θ' ἀπαγορεύηται πᾶσα ἐνοριακοῦ χαρακτῆρος θρησκευτικὴ σύναξις καὶ τελετή, ὑπὸ δὲ τῶν ἐν αὐτοῖς κληρικῶν μόνον αἱ ἐντὸς τοῦ ναοῦ καθ' ἡμέραν ἀκολουθίαι θὰ ψάλλωνται καὶ ἡ Θεία λειτουργία θὰ τελεῖται. 5ον καὶ τελευταῖον, ἐὰν θὰ ἦτο δυνατὸν καὶ θὰ ἤθελον πολλοὶ ἐκ τῶν Ρώσων Ἀρχιερέων τοῦ ἐξωτερικοῦ μετὰ μεγάλου μέρους τοῦ ἐκ Ρωσίας ποιμνίου νὰ ἐγκατασταθῶσιν εἰς μίαν οἱανδήποτε ἐκκλησιαστικὴν περιφέρειαν ἄλλης Αὐτο-

κεφάλου Ἐκκλησίας [1] θὰ ἐδικαιοῦντο ἔτι πλέον νὰ ἀξιώσωσιν ἀδελφικῶς παρὰ τῆς Αὐτοκεφάλου ταύτης Ἐκκλησίας, κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐν τῷ κανόνι 39φ τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς νομοθετηθέντων, νὰ παραχωρηθῇ αὐτοῖς μία τοιαύτη ἐκκλησιαστικὴ περιφέρεια, εἰς ἣν ὡς ἐν ἰδίῳ ἀπολύτως ἐδάφει, ἄ χ ρ ι κ α ι ρ ο ῦ, νὰ ἐγκατασταθῶσιν, νὰ ὑπαχθῇ δὲ εἰς τὴν κατὰ τὰ ἔθη τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας ἐκκλησιαστικὴν αὐτὴν διοίκησιν καὶ ὁ Ἐπίσκοπος τῆς ἐπαρχίας ἐκείνης ὡς καὶ τὸ ποίμνιον τὸ ἰθαγενές. Ἐννοεῖται ὅτι μόνον ἐν τῇ περιφερείᾳ ταύτῃ θὰ ἠδύναντο νὰ ἐξουσιάζωσιν ἐκκλησιαστικῶς, καὶ νὰ ἀσκῶσι πάντα τὰ ποιμαντικὰ αὐτῶν καθήκοντα ἄνευ οἱουδήτινος ἐλέγχου ἐκ μέρους τοῦ Προέδρου ἢ τῆς τελείας Συνόδου τῆς ἐν ᾗ ἡ παραχωρηθεῖσα ἐκκλησιαστικὴ περιφέρεια Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας. Οἱ ἔξω τῆς περιφερείας ταύτης, εἴτε Ἀρχιερεῖς εἴτε ποιμαινόμενοι, ὀφείλουσι ν' ἀναγνωρίζωσι μόνον τὸν τῆς ἐν ᾗ ἐγκατεστάθησαν ἐκκλησιαστικῆς ἐπαρχίας Ἐπίσκοπον, παρ' αὐτοῦ δὲ καὶ μόνου κλῆρός τε καὶ λαὸς νὰ λαμβάνωσι πᾶσαν εὐλογίαν καὶ τοῖς ἔθεσι τοῖς κατὰ τόπους Ἐκκλησίας ταύτης ἀδιαμαρτυρήτως πάντες ν' ἀκολουθῶσι.

(ἀκολουθεῖ)

1. Τοιαύτη περιφέρεια ἤδη ἐδόθη τοῖς Ρώσοις Ἀρχιερεῦσι τοῦ ἐξωτερικοῦ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου τοῦ Βελιγραδίου αὐτὴ ἡ Σιρμία ἐν ᾗ τὸ Κάρλοβιτς ὅπου ἑδρεύει ἤδη ἡ «Ἀρχιερατικὴ Σύνοδος».

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Ἡ οὐσιαστικωτέρα καὶ μᾶλλον δημώδης ἀντίρρησις κατὰ τῆς σκοπιμότητος τῆς δημιουργίας εἶνε ἴσως τὸ ἀπὸ τοῦ «ἀγῶνος περὶ ὑπάρξεως» ἐπιχείρημα. Ἡ φύσις «εἶνε γεμάτη ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς ἁρπαγῆς» λέγει ὁ ποιητής.

Ἀλλ' ὅσον ἐντυπωτικὴ καὶ ἂν εἶνε ἡ ποιητικὴ αὐτὴ ἔκφρασις, δὲν ἑρμηνεύεται μὲ τὴν γλῶσσαν τῆς ποιήσεως ἡ πραγματικότης· ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ταὐτὸν εἰπεῖν αἱ ἐπιστημονικαὶ ἀντιρρήσεις δὲν δύνανται νὰ ἐπενδύωνται ποιητικὴν ἔκφρασιν. Τὸ γεγονὸς εἶνε βέβαια τοῦτο, ὅτι μία εὐρυτέρα γνῶσις τῆς φύσεως ἐπικυροῖ τὴν ἐν τῷ ζωικῷ κόσμῳ ὕπαρξιν ἀγῶνος περὶ ὑπάρξεως, ἔν τινι δὲ μέτρῳ καὶ τὴν ἐπιβίωσιν τῶν ἰσχυροτέρων. Ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν ὅμως τούτου τοῦ γεγονότος μέχρι τοῦ διισχυρισμοῦ ὅτι τὸ ἐν τῇ φύσει σύνολον τῆς σκληρότητος, τῶν πόνων καὶ τῆς δοκιμασίας ἀναιρεῖ πᾶσαν ἰδέαν περὶ τῆς ἀπέναντι τοῦ κόσμου ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ, ὑπάρχει τεραστία ἀπόστασις. Παλαιός τις ἀπολογητὴς εἶπεν, ὅτι ἐπὶ τέλους ὁ κόσμος οὗτος εἶνε τοιοῦτος, ὥστε νὰ εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνέ τις ἐν αὐτῷ εὐχαριστημένος· πάντα τὰ ἐν αὐτῷ: τὸ ὕδωρ, ἡ γῆ, ὁ ἀὴρ εἶνε πλήρη ὄντων, τὰ ὁποῖα ἀπολαμβάνουν τὴν ζωήν των. Σήμερον ἀντιλέγουν, ὅτι αἱ τοιαῦται παλαιαὶ κρίσεις δὲν ἱκανοποιοῦν τὴν διάνοιαν τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου· ὁ σημερινὸς ἔχει ἀπαιτητικωτέραν λογικήν.

Καὶ ἐρωτᾶται: ἆρά γε ἡ ἀπόλαυσις τῆς ζωῆς, περὶ τῆς ὁποίας ὡμίλησεν ὁ παλαιὸς ἀπολογητής, σήμερον τέλεον ἀνεστάλη, ὁ δὲ σημερινὸς κόσμος δὲν περιέχει καμμίαν τάχα εὐτυχίαν καὶ χαράν, ἡ ὁποία νὰ ἀξίζῃ νὰ τὴν ἀναφέρωμεν; Ἡ εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο ἀρνητικὴ ἀπάντησις θὰ περιεῖχε προφανῶς ἀναλήθειαν. Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι ὅλον αὐτὸ τὸ «μυστήριον τοῦ πόνου καὶ τῆς δοκιμασίας» ὑπερεξωγκώθη ἀπὸ μίαν παθολογικὴν ὑπερευαισθησίαν ὑπερτροφικοῦ ρωμαντισμοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν ἐν τῇ φύσει πολὺ μυστηριωδεστέραν «ἀπονίαν» ἢ «ἀναλγησίαν»—διὰ νὰ ἐκφράσωμεν οὕτω τὴν ἔ λ λ ε ι ψ ι ν πόνου—ἢ ἐκλαμβάνει ὡς ὅλως ἀσήμαντον, ἢ καὶ παντελῶς ἀγνοεῖ. Καὶ ἐν τούτῳ τῷ σημείῳ παρατηρεῖται ἡ γνωστὴ ὑστερικὴ τάσις τοῦ ἐπιμελεστάτου διυλισμοῦ τοῦ κώνωπος, τῆς ἥσσονος δυσκολίας καὶ τῆς ἀταράχου καταπόσεως τῆς καμήλου, τῆς ἀσυγκρίτως μεγαλειτέρας. Διότι ὁ ἀκούων τοὺς πονετικοὺς τούτους συγγραφεῖς ἀρχίζει νὰ φαντάζεται ὅτι κάθε νεκρὰ μυῖα ἐπὶ τοῦ ἀραχνίνου δικτύου διῆλθε μακρὰν καὶ βασανιστικὴν ἀγωνίαν θανάτου, ὅστις ἔθηκεν ἐπὶ τέλους τέρμα εἰς τὴν τρομερὰν δοκιμασίαν της. Μία τοιαύτη πεποίθησις ἐπὶ τὴν πραγματικότητα τῆς τοιαύτης «δοκιμασίας» εἶνε ἴσως πολὺ περισσότερον ἀντιεπιστημονικὴ ἀπὸ τὴν συχνάκις ἐκφραζομένην ὑπόθεσιν ὅτι αἱ δοκιμασίαι τῆς ζωῆς καὶ τὸ εἶδος τοῦ θανάτου ἐν τῷ ζωικῷ κόσμῳ εἶνε κατ' οὐσίαν τοιαῦται, ὥστε νὰ μεταβάλλουν τὴν συνειδητὴν ὕπαρξιν εἰς πραγματικὴν συμφοράν, κλονίζουσαν τὸ ὑπὸ τοῦ ψαλμῳδοῦ ἐκφρασθὲν ὡς ἔκπαλαι πιστευόμενον ὅτι «χρηστὸς Κύριος τοῖς ὑπομένουσι, καὶ οἱ οἰκτιρμοὶ αὐτοῦ ἐπὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ» (ψαλμ. ρμδ', 9). Ὁ κατηφὴς ἀπαισιοδοξισμὸς μόνον δι' ἑνὸς τρόπου θὰ ἠδύνατο νὰ δικαιωθῇ, ἤτοι διὰ τῆς ὑπερβολικῆς ἐπιμονῆς του εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς ζωῆς τῆς φύσεως, διὰ τῆς ὑπερβολικῆς μεγαλοποιήσεως τῆς σκοτεινῆς ὄψεώς της καὶ διὰ τῆς ἀπροσεξίας της εἰς τὰς μεγάλας της λειτουργίας, καταμαρτυρούσας καταπληκτικὴν τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Δημιουργοῦ.

Ἡμεῖς, ὡς χριστιανοί, δυνάμεθα ἐλευθέρως νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι τὸ μυστήριον τῆς δοκιμασίας τῆς ζωῆς ὑπερβαίνει ἀπὸ πάσης ἐπόψεως τὸ μέτρον τῆς ἡμετέρας ἀντιλήψεως. Ἡ τοιαύτη ὅμως στάσις ἡμῶν ἀπέναντι τοῦ ἐν λόγῳ γεγονότος οὐδαμῶς κλονίζει τὴν ἀξίαν τῆς τελολογίας, οὐδὲ δικαιοῖ τὸν ἀπαισιοδοξισμόν. Ἁπλῶς ὑπομιμνήσκει εἰς ἡμᾶς τὸ «περατὸν» τῶν διανοητικῶν τοῦ ἀνθρώπου δυνάμεων. Τοῦτο ὅμως οὔτε ἐκπληκτικὸν εἶνε, ἀλλ' οὔτε καὶ προσβλητικόν.

Διότι ἐφ' ὅσον μὲν ὁ λόγος περὶ τῶν κατωτάτων ζωικῶν μορφῶν, στερούμεθα κριτηρίου δι' οὗ θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἐκτιμήσωμεν τὸ πραγματικὸν σύνολον τῶν πόνων των, ἅμα δὲ καὶ ἀδυνατοῦμεν νὰ ἀποφανθῶμεν ἂν ἡ διὰ τοῦ περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνος πρὸς τὰ πρόσω φορά, ἤτοι ἡ πρόοδος τῆς ζωῆς ἐπεκλώσθη εἰς τὸν κόσμον ὑπὸ τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς σοφίας τοῦ Δημιουργοῦ, ἢ ὑπὸ ἀντιθέτων αὐτῷ δυνάμεων. Βεβαίως διὰ τὴν προσποιητὴν ὑπέρλεπτον εὐαισθησίαν εἶνε πολὺ εὔκολον νὰ ἐπιμένῃ ὅτι δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ ἀγὼν περὶ ὑπάρξεως. Ἀλλὰ τῆς τοιαύτης γνώμης ἡ ἀξία εἶνε τόση, ὅση καὶ ἡ τοῦ μικροῦ παιδίου περὶ τοῦ ὅτι δὲν θὰ ἔπρεπεν ὁ πατήρ του νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του διότι ὁ καιρὸς εἶνε ὑγρός...

Πρακειμένου ὅμως περὶ τῆς φύσεως καὶ τοῦ συνόλου τῶν ἀνθρωπίνων δοκιμασιῶν, τὸ ζήτημα ἀμέσως καὶ κατ' ἀνάγκην περιπλέκεται ὡς ἐκ τῆς ἐπεμβάσεως ἠθικῶν παραγόντων. Διότι ἐφ' ὅσον μὲν ὁ ἀνθρώπινος πόνος ἔχει καθαρῶς φυσικὸν χαρακτῆρα, εἶνε ὁ αὐτὸς καὶ παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ, ὡς καὶ παρὰ τοῖς ζώοις. Ἀλλ' ὁ πόνος τῶν ἀνθρώπων δυνατὸν στενῶς νὰ συνδεθῇ πρὸς ἠθικὰς αἰτίας καὶ ἠθικὰ ἐπακόλουθα. Τὰ τελευταῖα ταῦτα δυνατὸν νὰ ἦνε καὶ κακὰ καὶ καλά· ὁποῖα πρέπει νὰ ἦνε, κατὰ μέγιστον λόγον ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν ἀτομικῶν συνθηκῶν. Εἶνε ὅμως δύσκολον νὰ παρίδῃ τις τὸ γεγονός, ὅτι ὁ πόνος καὶ ἡ δοκιμασία παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ ὑπῆρξε καὶ εἶνε ὁ καρποφορώτερος διδάσκαλος τοῦ ἀνθρώπου. Χάρις ἀκριβῶς εἰς τὴν δοκιμασίαν ἀνεπτύχθησαν αἱ ὑψηλότεραι καὶ εὐγενέστεραι ὄψεις τῆς ἡμετέρας φύσεως. Δυνάμεθα βεβαίως νὰ μὴ προσδώσωμεν σημασίαν τινὰ εἰς τὸ πρᾶγμα. Ἀλλ' ἅμα ἅπαξ λάβωμεν αὐτὸ ὑπ' ὄψιν, ἔχομεν πᾶν δίκαιον νὰ θεωρῶμεν τὰ εὐγενῆ ἀποκτήματα τῆς φύσεώς μας ὡς ἐπαρκῆ δικαίωσιν τῶν συντελεσάντων εἰς τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῶν παραγόντων. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ «μυστήριον δοκιμασία,» ἔχει καὶ τὰς καλάς του ὄψεις.

Ἀλλὰ καθ' οἱονδήποτε τρόπον κἂν ἐξηγήσωμεν τὸ μυστήριον τοῦτο, ἐνώπιόν μας ὑψοῦται ἡ πολλάκις μὲν λησμονουμένη, ἀλλὰ πάντοτε μεγάλη καὶ ἀναντίρρητος ἀλήθεια ὅτι, ὁποιανδήποτε βαθμίδα ζωῆς κἂν μελετήσωμεν ἀπὸ τοῦ ἁπλουστάτου ἐντόμου μέχρι τοῦ τελειοτέρου θηλαστικοῦ, πανταχοῦ θὰ διαπιστώσωμεν ὅτι τὸ μυστήριον τῆς εὐζωίας— ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἐλλείψεως πόνου ἐν γένει —εἶνε πολὺ μεγαλείτερον τοῦ μυστηρίου τοῦ πόνου. Καὶ εἶνε τὸ μυστήριον τοῦτο βαθύτερον, διότι ὁ πόνος εἶνε ἀποτέλεσμα παθολογικῆς καταστάσεως ὀργάνου τινός, ἐνῷ ἡ ὑγεία ἐμφανίζεται ὡς ἀποτέλεσμα ἰσορροπίας τῶν δυσαριθμήτων μερῶν καὶ μελῶν τοῦ ὀργανισμοῦ. Τὸ μυστήριον τοῦτο εἶνε καὶ πολὺ περιεκτικώτερον, διότι οὐ μόνον ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑγιῶν ὑπάρξεων πάντοτε ἦτο καὶ εἶνε ἀσυγκρίτως μεγαλείτερος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀσθενῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ζωῇ ἑκάστου ἐπὶ μέρους ἀτόμου τῆς ἀνωτάτης ζωικῆς βαθμίδος ἡ περίοδος τῆς ἀπόνου διαβιώσεως καὶ ἐν γένει ὡρισμένης εὐζωίας ἐν εὐτυχίᾳ εἶνε κατὰ μέσον ὅρον πολὺ μακροτέρα τῆς περιόδου τοῦ πόνου. Δέον λοιπὸν νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ὁ «ἀγὼν περὶ ὑπάρξεως» εἴτε ὑπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ ποιητοῦ, τὴν ὁποίαν ἀνεφέραμεν εἰς τὴν ἀρχήν, εἴτε καὶ ὡς ἐπιστημονικὴ ὑπόθεσις τῆς δαρβινείου ἐκδοχῆς προϋποθέτει μίαν «σκληρότητα» τῆς φύσεως ὅλως ἀβασίμως ὑπερεξογκωθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἀνεπιστημονικῆς ψευδευαισθησίας, ἡ ὁποία ἀποδεικνύεται οὕτω παρὰ πολὺ μύωψ ἐν τῇ ἐκτιμήσει τῶν γεγονότων τῆς ζωῆς τῆς φύσεως ἐκείνων, ἐν τοῖς ὁποίοις κατ' ἐξοχὴν ἔκδηλα καθίστανται καὶ τὸ θαῦμα καὶ τὸ μεγαλεῖον τῶν ἐκδηλώσεων τῆς ἀγαθότητος τοῦ Δημιουργοῦ.

Βεβαίως δὲν πρέπει νὰ κλείωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸ τοῦ γεγονότος τῶν δοκιμασιῶν πολλῶν, οἱ ὁποῖοι φθίνουν κατ' αὐτὴν τῆς ἡλικίας των τὴν ἀκμὴν ἀπὸ φυματίωσιν, ἀπὸ καρκῖνον ἢ ἄλλας νόσους. Ὁ πόνος τῶν ἀνθρώπων τούτων πολλάκις διαρκεῖ ἐπὶ ἔτη. Οὐχ ἧττον ἐκπληκτικὸς εἶνε καὶ ὁ αἰφνίδιος καὶ σχεδὸν ἄνοσος θάνατος τῶν ἀσθενεστέρων ζώων, τὰ ὁποῖα πίπτουν θύματα τῶν ἰσχυροτέρων ἁρπακτικῶν. Δὲν πρέπει ὅμως εἰς τὰς τοιαύτας περιπτώσεις νὰ παροραται καὶ τὸ γεγονός, ὅτι τοῦ πόνου τούτου καὶ τοῦ αἰφνιδίου θανάτου προηγήθησαν ἔτη ὑγιοῦς καὶ εὐφροσύνου ζωῆς, περίοδοι ἀπολαύσεως πάντων τῶν ἀγαθῶν καὶ τῆς χαρᾶς τῆς ὑπάρξεως. Ἡ τιμιότης λοιπὸν ἀπαιτεῖ νὰ ἐκτιμηθῇ καὶ τοῦτο τὸ γεγονὸς κατ' ἀξίαν ὡς ἀναντίρρητος κανών, τὸν ὁποῖον οὐδὲ μία ἐξαίρεσις δύναται νὰ κλονήσῃ. Ἡ τοιαύτη τιμία ἐκτίμησις τοῦ γεγονότος τούτου οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ τὸ ὅτι ἡ ἄρνησις τῆς ὑπάρξεως ἀγαθῆς περὶ τῆς φύσεως προνοίας διὰ μόνον τὸν λόγον τοῦ ἀκαταλήπτου τῆς ὑπάρξεως τῆς δοκιμασίας ἀποτελεῖ μίαν ἐπὶ πλέον περίπτωσιν, καθ' ἣν οἱ ἄνθρωποι, ἐνῷ εὐκόλως ὑπερπηδοῦν τὴν δοκόν, ἐν τούτοις προσκόπτουν εἰς τὸ ἄχυρον.

Εἰς ποίαν δυσκολίαν εὑρίσκονται οἱ ἀρνούμενοι τὴν ὕπαρξιν λογικοῦ σχεδίου ἐν τῇ φύσει καταφαίνεται ἐκ τοῦ ἀδιεξόδου τῶν ἀντιφάσεων, εἰς τὰς ὁποίας περιπίπτουν. Παράδειγμα ἔστωσαν τὰ ὑπὸ τοῦ Δαρβίνου γραφέντα ἐν τῷ Προλόγῳ εἰς τὸ περὶ γονιμοποιήσεως τῶν φυτῶν βιβλίον τοῦ Müller. Ἔγραφε λοιπὸν ὁ Δαρβῖνος τὰ ἀκόλουθα: «Ὅσῳ περισσότερον μελετῶ τὴν φύσιν, τόσῳ μᾶλλον ἀπαραίτητον μοὶ ἐπιβάλλεται τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ θαυμαστὴ τάξις καὶ αἱ καταπληκτικαὶ προσαρμογαί, αἱ βαθμηδὸν καὶ βραδέως ἀπαιτηθεῖσαι καὶ ἐλαφρῶς ἀλλὰ πολυμόρφως ποικίλλουσαι εἰς ἕκαστον μέρος, ὡς καὶ ἡ διάσωσις ἢ ἡ φυσικὴ ἐπιλογὴ τῶν ποικιλιῶν ἐκείνων, αἵτινες ἀποδεικνύονται εὐεργετικαὶ διὰ τὸν ὀργανισμὸν κατὰ τὰς συνθέτους καὶ διαρκῶς μεταβαλλομένας συνθήκας τῆς ζωῆς, ἀσυγκρίτως ὑπερβαίνουν πᾶσαν ἐκείνην τὴν τάξιν καὶ τὰς θαυμαστὰς προσαρμογάς, τὰς ὁποίας θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπινοήσῃ καὶ ἡ πλουσιωτέρα φαντασία τοῦ μεγαλοφυεστέρου τῶν ἀνθρώπων, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ

παρεχωρεῖτο ἀπεριόριστος χρόνος πρὸς πραγματοποίησιν τῶν σχεδίων του».

Αὐτὰ ἔγραφεν ὁ ἀρνούμενος πᾶσαν σκοπιμότητα καὶ σχέδιον λογικὸν ἐν τῇ φύσει Δαρβῖνος, θὰ ἦτο δὲ δύσκολον νὰ ἐκφρασθῇ τις ἀποφασιστικώτερον καὶ εὐθύτερον.

Ἀλλ' ἀκριβῶς ἐδῶ προκύπτει τὸ δίλημμα: ὄπισθεν πασῶν τούτων τῶν θαυμασίων «προσαρμογῶν» κρύπτεται ἢ δὲν κρύπτεται μία χειραγωγὸς λογικὴ Ἀρχή; Τὸ δίλημμα τοῦτο δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ λύσῃ οὔτε τὸ «βαθμιαῖον» οὔτε τὸ «αἰφνίδιον», οὔτε ἄλλη τις ἰδέα ἢ ὑπόθεσις. Καὶ ἂν τὰ ἀναμφισβητήτως καταπληκτικὰ ταῦτα γεγονότα μηδεμίαν λογικὴν Ἀρχὴν ἀπαιτοῦν διὰ νὰ ἐξηγηθοῦν, τότε κατ' ἀνάγκην οὐδὲ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν τῶν ἀνθρώπων ἀπαιτοῦν τοιαύτην ἐξήγησιν. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης πάντα τὰ παραδείγματα τῆς ἀνθρωπίνης δημιουργίας ἀπὸ τοῦ χρονομέτρου μέχρι τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας Κωνσταντινουπόλεως, τὰ ὁποῖα συνειθίσαμεν νὰ θεωρῶμεν ὡς ἀποδείξεις τῆς μεγαλοφυΐας τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας κατ' οὐσίαν οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν· ὅλα εἶνε ἁπλῶς ἀποτελέσματα βραδείας, βαθμιαίας καὶ τυχαίας συνθέσεως διαφόρων ὑλικῶν.

Ἀλλ' ὁ ὀρθὸς λόγος διαμαρτύρεται κατὰ τοῦ τοιούτου συμπεράσματος καὶ ἐπιμένει ὅτι βάσις καὶ ἀφετηρία καὶ γνώμων πάντων τῶν ἀξιοθαυμάστων ἔργων τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια. Κατὰ ποίαν λοιπὸν λογικὴν πρὸς ἐξήγησιν μὲν τῶν εὐτελεστέρων καὶ μικροτέρων κατὰ τὴν φύσιν «προσαρμογῶν» πρέπει νὰ ἀπαιτῶμεν «νοῦν», νὰ ἀρνούμεθα δὲ αὐτὸν προκειμένης ἐξηγήσεως τῶν ἀσυγκρίτως μεγαλειτέρων καὶ ἀπείρως τελειοτέρων;

Καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἄκοντες ἀναμιμνησκόμεθα τὴν ὑπὸ τοῦ Huxley ὡραίαν καὶ ζωηρὰν περιγραφὴν τῆς ἀναπτύξεως τοῦ βατραχίου νεογνοῦ ἐντὸς τοῦ πηλώδους λίκνου του. «Ὁ ἐπὶ πολλὰς ὥρας παρακολουθῶν τὴν ἐξέλιξιν ταύτην ἄκων διαλογίζεται ὅτι ἐὰν ὁ ὀφθαλμός μας ἦτο πεπροικισμένος διὰ μέσων ὁράσεως τελειοτέρων θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἴδωμεν ἐνώπιόν μας τὸν μυστηριώδη καλλιτέχνην μὲ τὸ σχεδιάγραμμα ἀνὰ χεῖρας προσπαθοῦντα νὰ τὸ ἐκτελέσῃ κατὰ τρόπον τελειότατον διὰ σειρᾶς καταπληκτικῶν χειρισμῶν». Καὶ ἐνῷ ἀναγινώσκοντες τὰς γραμμὰς ταύτας κατανοοῦμεν ὅλην τὴν δύναμιν τῶν συμπερασματικῶν λόγων τῆς φράσεως ταύτης, ἐξ ἄλλου ἀποροῦμεν ὅτι ὁ γράψας ταῦτα Huxley ἐφρόνει ὅτι τὸ πᾶν οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ τυχαία σύμπτωσις ὑλικῶν ἀτόμων!

Πῶς τοιοῦτοι ἐπιστήμονες κατορθώνουν τοιούτους συμβιβασμοὺς ἀποτελεῖ αἴνιγμα ὑπερβαῖνον τὴν κατάληψιν.

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία		Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Εωθινά	Ἦχοι
ΟΚΤΩΜΒΡΙΟΣ	7	Κυρ. Γ Λουκᾶ	Κυρ. ΙΗ΄	Ζ΄	α΄
	14	» Δ΄ Λουκᾶ (ἁγ. Πατέρων)	» Ἁγ. Πατέρων	Η΄	β΄
	21	» ΣΤ΄ Λουκᾶ	Κυριακὴ Κ΄	Θ΄	γ΄
	28	» Ζ΄ Λουκᾶ	Κυριακὴ ΚΑ΄	Ι΄	δ΄

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΝΟΙΑ

ΙΑ΄.

Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ

Ἐξητάσαμεν ἤδη τοὺς σπουδαιοτέρους, καθ' ἡμᾶς, ἐκκλησιαστικοὺς καὶ κρατικοὺς ὀργανισμοὺς τῆς πρωτευούσης δι' ὧν ἐξυπηρετεῖται ἡ κοινωνικὴ πολιτικὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους· θὰ ἦτο μεγίστη ἀδικία, ἐὰν δὲν ἐτονίζετο ὅτι καὶ αἱ προσπάθειαι αὗται ἐνισχύθησαν ἐν τῇ γενέσει ἢ ἐν τῇ ἐξελίξει των ὑπὸ τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας τῶν ἀντιλαμβανομένων πράγματι τὰς ἀπέναντι τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου ὑποχρεώσεις των, ὡς θὰ ἦτο μεγίστη παράλειψις, ἐὰν δὲν ἐτονίζετο—ὡς ἐπανειλημμένως ἐτονίσθη—ἡ ἀνάγκη τῆς συντονωτέρας διεγέρσεως τοῦ λαϊκοῦ ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τῶν ἱδρυμάτων τούτων, διὰ τὴν ἐπιτυχῆ λειτουργίαν τῶν ὁποίων δὲν ἀρκοῦσι μόνον οἱ τέλειοι κανονισμοὶ καὶ αἱ οἱαιδήποτε καὶ ὁσαιδήποτε ἐπίσημοι κατοχυρώσεις. Ἀλλὰ ἡ πρωτοβουλία τῶν ἰδιωτῶν ἔχει καὶ ἄλλα νὰ ἐπιδείξῃ εἰς τὸ ἐνεργητικόν της καὶ θὰ ἐπιτελέσῃ ἴσως μείζονα εἰς τὸ μέλλον. Σειρὰ ὁλόκληρος πολυωνύμων ὀργανισμῶν παρελαύνει πρὸ τοῦ μελετῶντος τὴν ἐν τῇ πρωτευούσῃ καὶ τῇ γείτονι συντελουμένην κοινωνικὴν ἐργασίαν, ἕκαστος δὲ τῶν ὀργανισμῶν τούτων ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἰδιαιτέραν του τακτικήν, τὸν εἰδικώτερον σκοπόν του, τὸν εἰδικόν του χαρακτῆρα, τὰ ἴδιά του μέσα, ἐξηγούμενα πάντα ἐκ τῶν προϋποθέσεων, αἵτινες προεκάλεσαν τὴν ἵδρυσίν του καὶ ἐκ τῆς ψυχολογίας καὶ τῆς δραστηριότητος τῶν ἐν αὐτοῖς ἐργαζομένων ἰδιωτῶν. Θὰ ἐξετασθῶσιν ἐν τοῖς ἐφεξῆς οἱ σπουδαιότεροι τῶν ὀργανισμῶν καὶ ταύτης τῆς σειρᾶς καὶ θὰ ἔχωμεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκθέσωμεν τὰ καθ' ἕκαστον καὶ νὰ ταξινομήσωμεν αὐτοὺς ἀναλόγως τῶν προμνησθεισῶν λεπτομερειῶν.

Τῆς ἐκθέσεως ὅμως ταύτης προέχει σπουδαιότατον ζήτημα, διὸ καὶ κρίνομεν σκόπιμον νὰ παράσχωμεν τὴν ἀφορμὴν τῆς ἐπ' αὐτοῦ σκέψεως, ἤδη πρὸ τῆς ἐξετάσεως τῶν λεπτομερειῶν, ἵνα ἔτι μᾶλλον διευκρινισθῇ ἡ ἡμετέρα θέσις καὶ ἐξυπηρετηθῇ τῆς παρούσης ἀρθρογραφίας ὁ σκοπός. Πρόκειται περὶ τοῦ ἁπλουστάτου ἄλλως τε γεγονότος τῆς ἐλλείψεως συ-

νεννοήσεως καὶ ἀλληλεγγύης μεταξὺ πλείστων ἐκ τῶν ἐξετασθησομένων ὀργανισμῶν καὶ δὴ καὶ περὶ τῆς λανθανούσης ἔν τισιν ἐχθρότητος, ἐξ ἧς πολλάκις προκύπτει κακὸν ἀντὶ καλοῦ ἐν τῇ ἐπιδιώξει τοῦ κοινοῦ σκοποῦ. Ἀδυνατοῦμεν βεβαίως ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ νὰ κατέλθωμεν εἰς λεπτομερείας, διότι οὐδόλως σκοποῦμεν νὰ προβῶμεν εἰς ἀποκαλύψεις, αἵτινες δὲν δύνανται νὰ ἐξυπηρετήσωσι κανένα σκοπόν, ἐπιθυμοῦμεν ὅμως—ἐπαναλαμβάνομεν—νὰ δώσωμεν τὴν ἀφορμὴν εἰς τὴν συζήτησιν περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ συνεργασία πάντων τούτων τῶν ποικιλωνύμων ὀργανισμῶν πρὸς θετικωτέραν ἀντιμετώπισιν τοῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ κακοῦ.

Πρὸ παντὸς θὰ ἔπρεπε νὰ ἐμπνευσθῶσιν οἱ ἐργαζόμενοι ἐν τῇ ἐξυπηρετήσει τῆς Κοινωνίας ὑπὸ τῆς ἰδέας ὅτι κανεὶς δὲν δύναται νὰ μονοπωλήσῃ τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἁπλούστατα διότι κανεὶς δὲν δύναται μόνος ν' ἀνταποκριθῇ ὄχι εἰς τὸ σύνολον τῶν κοινωνικῶν ἀναγκῶν, ἀλλ' οὔτε εἰς ἐλάχιστον ποσοστὸν αὐτῶν. Ἔπειτα θὰ ἔπρεπε νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὴν Κοινωνίαν μας ἡ ἰδέα ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὀργανισμοὶ σκοπὸν ἕνα ἔχουσιν, ἤτοι τὴν πλήρωσιν ἀναγκῶν πραγματικῶν, καί, ἔτι πλέον, ὅτι πόρρω ἀπέχουσι τοῦ σκοποῦ νὰ παράσχωσιν εἰς ἄτομα τὰς εὐκαιρίας πρὸς ἱκανοποίησιν σπουδαρχικῶν τάσεων, ὡς θὰ ἠδύνατό τις ἐνιαχοῦ νὰ παρατηρήσῃ. Ἐννοεῖται οἴκοθεν ὅτι δεδομένων τῶν ψυχολογικῶν ἐλαττωμάτων τοῦ λαοῦ μας δὲν δύναταί τις νὰ ἀναμείνῃ πλείονα τῶν ὅσα δύναται σήμερον νὰ ἐνστερνισθῇ ἡ λαϊκὴ ψυχὴ καὶ οὐδέποτε λησμονοῦμεν ὅτι πρόκειται περὶ ἐλαττωμάτων κληροδοτηθέντων ἡμῖν διὰ τῶν ἐθνικῶν μας ἀτυχημάτων, διὰ μέσου αἰώνων δηλαδή, τῶν ὁποίων ἡ ἐπίδρασις εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξουδετερωθῇ ἐντὸς ἑνὸς μόλις αἰῶνος ἐλευθέρου βίου, καὶ τούτου πάλιν πλήρους ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν περιπετειῶν. Οὔτε δὲ ἡ παρατήρησις τῆς ἐλλείψεως συντονισμοῦ τῶν ἐνεργειῶν ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὰς ἰδιωτικὰς πρωτοβουλίας τὴν ἠθικὴν ἀξίαν τὴν ὁποίαν αὗται ἐνέχουσιν, οὔτε ἡ ὑπό τινων καταστρατήγησις ὡρισμένων πραγμάτων ἢ οἱαιδήποτε καταχρήσεις δύνανται ν' ἀφαιρέσωσιν ἀπὸ τοῦ σκοποῦ τὴν ἱερότητα, ἣν ἐνέβαλον εἰς αὐτὸν ἐνθουσιῶσαι ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ ψυχαὶ καὶ ζωὴν ὅλην ὑπὲρ αὐτῶν δαπανήσαντες μεγάλοι φιλάνθρωποι τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας.

Σπουδαιότατον ἐπίσης ζήτημα σχετικὸν πρὸς τὸ θέμα μας εἶναι ἡ ἀπέναντι τῶν ἱδρυμάτων τούτων διάθεσις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους, ἐξ ἧς πλειστάκις ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιτυχία ἢ ἡ ἀποτυχία τοῦ ὑπὸ τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας τεθειμένου κοινωνικοῦ σκοποῦ. Καὶ εἶναι μὲν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως εὐχάριστον τὸ γεγονὸς ὅτι μετὰ στοργῆς μᾶλλον ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Κράτος ἀποβλέπουσιν εἰς τοὺς τοιούτους ὀργανισμούς, παραμένει ὅμως συζητήσιμον τὸ κατὰ πόσον ἡ στοργὴ αὕτη ἔχει καὶ τὰ πρακτικά της ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα πρὸ παντὸς θὰ ἐξεδηλοῦντο εἰς τὴν ἀπάλειψιν τοῦ σημειωθέντος κακοῦ, τῆς ἐλλείψεως δηλονότι συντονισμοῦ τῶν ἐνεργειῶν, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἀδίκως καὶ ἐπὶ ματαίῳ κατασπαταλῶνται πολυτιμότατα ἠθικὰ καὶ ὑλικὰ κεφάλαια ἢ τοὐλάχισμον δὲν ἀποδίδουσιν ἴσα πρὸς τὴν ἀξίαν αὐτῶν ἀποτελέσματα. Πρέπει βεβαίως νὰ σημειωθῇ ὅτι ὑπάρχουν καὶ ὀργανισμοί, ἔναντι τῶν ὁποίων οὐδεμία δύναται νὰ ἰσχύσῃ παρομοία ἐπιφύλαξις, λόγῳ τῆς φύσεως τοῦ σκοποῦ καὶ τῶν μέσων αὐτῶν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι μία καλλιτέρα καί, πρὸ παντός, συστηματικωτέρα ὀργάνωσις τῆς ἀλληλεγύης τῶν κοινωνικῆς προνοίας ὀργανισμῶν δὲν θὰ συνετέλει εἰς περισσοτέρων ἀποτελεσμάτων ἀπόδοσιν καὶ ὡς πρὸς τὰ ἱδρύματα ταῦτα.

Ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία συμπληροῦσα θαυμασίως καὶ ἀντικαθιστῶσα ἐν πολλαῖς τοὺς ἐπισήμους παράγοντας ἐν τῇ ἀντιμετωπίσει τοῦ κοινωνικοῦ κακοῦ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἱδρύματα ἀποσκοποῦντα εἰς τὴν περίθαλψιν τῶν πασχόνων, εἰς τὴν καθοδήγησιν τῶν ἀπροστατεύτων καὶ εἰς τὴν προστασίαν τῶν ἀδικουμένων καὶ ὀργανώσεις συστηματικῶς ἐργαζόμενας διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀνωτέρων ψυχικῶν τάσεων τοῦ λαοῦ, τὴν ἀνάπτυξιν τῆς νεωτέρας γενεᾶς καὶ τὴν ὑποστήριξιν ἀρχῶν ἐπαξίων τοῦ αἰῶνός μας καὶ τῆς καταγωγῆς μας. Ὁ βραχὺς λόγος, ὅστις δι' ἕκαστον τούτων θὰ γίνῃ ἐν τοῖς ἐφεξῆς θὰ παράσχῃ εἰκόνα τινὰ τῆς τεραστίας πράγματι κινήσεως τῶν ἡμερῶν μας, ἀλλὰ συγχρόνως θὰ καταδειχθῇ ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων, ὅτι πολὺ περισσότερα ἠδύναντο νὰ ἐπιτευχθῶσιν, ἂν ὑπῆρχε σύστημα καὶ ἑνιαία γραμμὴ καὶ ὅτι δυνάμεις πολλαὶ ἀδίκως κατασπαταλῶνται πολλάκις ἄνευ σπουδαίας ἀνάγκης καὶ ἄνευ σαφῶς προδιαγεγραμμένου σκοποῦ. Ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ εἶναι ἔργον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους νὰ δώσωσι τὴν κατευθυντηρίαν γραμμήν, νὰ ὑποδείξωσι τὰ κενά, νὰ υἱοθετήσωσι τὰ χρήζοντα υἱοθεσίας, νὰ ἐνισχύσωσι τὰ χρήζοντα ἐνισχύσεως, νὰ προλάβωσι τὰς παρεκτροπάς, νὰ συντονίσωσι τὰς καλὰς διαθέσεις, νὰ ἐξυπηρετήσωσιν οὕτω τὴν κοινωνικήν των πολιτικήν.

Πρὶν ὅμως κλείσωμεν τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς ὑποχρέωσιν θεωροῦμεν νὰ τονίσωμεν καὶ πάλιν ὅτι

ἐργασία τοιαύτη ὡς ἡ ἐξεταζομένη ἀπὸ τῆς παρούσης στήλης ἀπαιτεῖ καὶ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ περισσότερον καὶ μεγαλείτερον διὰ νὰ καρποφορήσῃ, καὶ ἐφ' ὅσον ἀπευθυνόμεθα πρὸς ἀναγνώστας ἐνδιαφερομένους, κατὰ τεκμήριον, τουλάχιστον ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ, δὲν παραλείπομεν νὰ ὑπομνήσωμεν τὴν ὑποχρέωσιν τὴν ὁποίαν πάντες ἔχομεν νὰ βοηθήσωμεν εἰς τὴν διέγερσιν τοῦ ἐνδιαφέροντος τούτου, ἐκ τῆς ὁποίας πρὸ πάντων ἀναμένομεν ὄχι ἁπλῶς τὴν διατήρησιν καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων καὶ τῶν μορφωτικῶν ὀργανώσεων, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν ἀνάδειξιν τῶν ἐργατῶν τοῦ σκοποῦ των καὶ τῶν διαδόχων τῶν ἱδρυτῶν των. Καὶ ἐπαναλαμβάνομεν, ὅ,τι καὶ ἄλλοτε ἐγράφη, ὅτι ἡ κοινωνία ἡ ἑλληνικὴ δὲν στερεῖται τῶν τοιούτων χαρακτήρων, ἀρκεῖ νὰ ἀνακαλυφθῶσι καὶ νὰ διαφωτισθῶσι καταλλήλως, διότι πολλάκις ἄτομα, καίπερ ὑπὸ ἀνωτέρου ἐμπνεόμενα ἐνθουσιασμοῦ, ἀλλ' ὅμως, διότι ὁ ἐνθουσιασμὸς αὐτῶν δὲν ὑπῆρξε πεφωτισμένος διὰ τῆς γνώσεως τῶν πραγμάτων, ἐγένοντο παραίτια κακῶν ἀντὶ ἀγαθοῦ, εἰς τὸ σημεῖον δὲ τοῦτο ὀφείλεται μεγάλη προσοχή.

Ε. Γ. Μ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἔνθεν καὶ ἔνθεν.

Αἱ περὶ ἐξελίξεως θεωρίαι ἐν ἐφαρμογῇ εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα φαίνεται ὅτι προοδεύουσιν ἐπ' ἐσχάτων ἐν Ἀγγλίᾳ. Πλεῖστος λόγος ἐγένετο ἐν τῷ ἀγγλικῷ τύπῳ μόλις πρὸ ὀλίγου περὶ τῶν ἑξῆς σχετικῶν πρὸς τὴν ἐξέλιξιν ταύτην φράσεων, τὰς ὁποίας εἶπε σὺν ἄλλοις ἐν τῷ ἐπισήμῳ ἐν εἰδικῷ συνεδρίῳ λόγῳ του ὁ πρόεδρος τῆς Ἀγγλικῆς Ἑταιρείας (British Association) Sir Arthur Keith. *«Εἴμεθα σήμερον ἱκανοὶ νὰ συμπληρώσωμεν πολλὰς σελίδας ἀφεθείσας ὑπὸ τοῦ* Darwin *κενάς, ἀλλὰ τὰ θεμελιώδη στοιχεῖα τοῦ ὑπ' αὐτοῦ σχεδιασθέντος διαγράμματος τῆς ἱστορίας τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος δὲν ἐκλονίσθησαν. Μάλιστα· ἡ θέσις του κατέστη τόσον ἰσχυρά, ὥστε εἶμαι πεπεισμένος ὅτι οὐδέποτε θὰ κλονισθῇ». Μετ' αὐτὸν ἐν τῷ αὐτῷ συνεδρίῳ ὁ διευθυντὴς τοῦ ἀγγλικοῦ* «Month» *πασίγνωστος* Joseph Keating *παρέστησεν ὅτι ἡ κρίσις αὕτη τοῦ* Keith *εἶνε ἐσπευσμένη καὶ ἔρημος ἐπιστημονικῆς βάσεως. «Πρόκειται περὶ ὀδυνηρᾶς ἐκδηλώσεως ἐπιστημονικοῦ σκοτασμοῦ, ὅπου λείπει ἡ μετριοφροσύνη τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης, —ὅπου ὁ δογματισμὸς ἀντικαθιστᾷ τοὺς ἄλλους ὑπαινιγμούς,—ὅπου ἐνσφηνώνεται ἡ βεβαιότης εἰς ζητήματα ὅλως ἀμφίβολα,—ὅπου ἀγνοοῦνται αἱ ἀπαραίτητοι λεπτότητες, καὶ ὅπου, τέλος, πλαστογραφεῖται ἢ παρασιωπᾶται μέγα μέρος τῆς ἀληθείας . . .»*

Ὀρθὴ εἰσήγησις.

Ὁ «Πάνταινος» Ἀλεξανδρείας σχολιάζων τὰ κληροδοτήματα δύο ἐπ' ἐσχάτων ἀποθανόντων ἀτέκνων ὁμογενῶν, ὧν ὁ μὲν σχετικῶς πλούσιος τὴν ἐκ 30.000 λιρῶν περιουσίαν του ἐκληροδότησεν εἰς ἄσυλα φιλανθρωπίας καὶ ἄλλα ἱδρύματα δημοσίας ὠφελείας, ὁ δὲ ὑπέρπλουτος τὸν ἐκ 3.000 000 λιρῶν χρυσῶν θησαυρόν του ἀφῆκεν ὁλόκληρον εἰς δύο ἀνεψιούς του, εἰσηγεῖται ἓν μέτρον κατὰ τοῦ μικροβίου τοῦ Μὰρξ τοῦ ἀναπτυσσομένου ἐπὶ ἐδάφους λιπαινομένου ὑπὸ τῆς ἐγωϊστικῆς ἀδιαφορίας πλουσίων τινῶν πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Καὶ τὸ μέτρον τοῦτο ἔγκειται εἰς τὴν ἐν τῷ φορολογικῷ τῶν κληρονομιῶν νόμῳ διάκρισιν τοῦ εὐεργετικοῦ ἀπὸ τοῦ ἀστόργου πλούτου. «Ὁ εὐεργετικὸς—λέγει—πλοῦτος νὰ φορολογηθῇ ὀλιγώτερον, ἀφοῦ ἤδη αὐτὸς ἑαυτὸν ἐφορολόγησεν ὑπὲρ τῶν κοινωνικῶν, ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀναγκῶν. Ὁ ἄλλος, ὁ ἄστοργος καὶ καταφρονητὴς τῶν κοινῶν ἀναγκῶν, νὰ ἐξαγνισθῇ διὰ φορολογίας ὑπερβαινούσης καὶ τὸ 80 ο)ο». Καὶ ἐπάγεται ὅτι οὗτος εἶνε ὁ μόνος τρόπος, δι' οὗ δύναται νὰ ἀμβλυνθῇ ἡ δικαία ἄλλως τε εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἀγανάκτησις τῶν λαϊκῶν μαζῶν κατὰ τῆς πλουτοκρατίας. Τὴν εἰσήγησιν εὑρίσκομεν καὶ ὀρθὴν καὶ δικαίαν. Καθ' ἣν ἐποχὴν ἀκούεται ὡς ἐπικειμένη παρ' ἡμῖν ἡ ὑπὲρ τοῦ παιδίου φορολογία τῶν ἀγάμων διὰ διαφόρων ἐπιχειρημάτων δικαιολογουμένη, ἀλλὰ πάντως ἄνευ ἐλπίδος μεταβολῆς αὐτῶν εἰς ἐγγάμους, τὸ θέσπισμα γενναίας φορολογίας τῶν κληροδοτημάτων τῶν ἀδιαφόρων πρὸς τὸ κοινωνικὸν σύνολον ἐγωϊστῶν πλουσίων ἀσφαλῶς θὰ μετατρέψῃ πολλοὺς ἐξ αὐτῶν ἔστω καὶ εἰς ἀκουσίους φιλανθρώπους κατ' αὐτὴν τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς των. Ἂς μὴ διστάσῃ λοιπὸν ἡ πολιτεία νὰ θεσπίσῃ τὸν κατάλληλον νόμον.

Ὁριστικὰ μέτρα.

Ἡ ὑπὸ τοῦ τύπου διαπιστουμένη ἐνεργὸς ἀνάμιξις ἀνηλίκων εἰς τὰς κυβείας τῶν ἱπποδρομιῶν νομίζομεν ὅτι δέον νὰ ἐπισπάσῃ σοβαρὰν τὴν προσοχὴν τῶν ἁρμοδίων εἰς τὸν νέον τοῦτον στίβον τῆς εἰς τὴν διαφθορὰν δημοσίας προπονήσεως τῶν τρυφερῶν βλαστῶν τῆς νέας γενεᾶς. Οὔτε θὰ λογισθῇ ὡς μέτρον τάχα τελεσφόρον ἁπλῆ ἀπαγόρευσις τῆς εἰσόδου τῶν ἀνηλίκων εἰς τὸν στίβον τῶν ἱπποδρομιῶν ἢ ἡ ὑπὸ ὅρους εἰσκόμισις αὐτῶν εἰς τὸ πεδίον τῆς κυβείας. Εἶνε ἀνάγκη οἱ ἁρμόδιοι νὰ μελετήσωσι συστηματικῶς καὶ

ἐν τῷ συνόλῳ του τὸ ζήτημα τῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐμπολιτεύσεως τῶν μικρῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων καὶ νὰ ληφθῶσιν ἅπαξ διὰ παντὸς μέτρα ὁριστικὰ δι' ὧν θὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ προφυλάσσωνται ἀπὸ τῶν πάντοθεν ἀναδιδομένων ποικίλων μολυσμάτων. Μόνον οὕτω θὰ ἦνε δυνατὸν νὰ λεχθῇ ὅτι πράγματι φροντίζομεν περὶ τῆς κοινωνικῆς ἡμῶν ἐξυγιάνσεως ἀπ' ἀμφοτέρων αὐτῆς τῶν πλευρῶν, τῆς τε σωματικῆς δῆλα δὴ καὶ τῆς ψυχικῆς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Διὰ Διατάγματος ἀπὸ 29 Σεπτεμβρίου ἐν. ἔ. δημοσιευθέντος αὐθημερὸν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 152 τεῦχος Γ. τῆς 'Εφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐκλήθησαν ὡς μέλη τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου διὰ τὴν ἀπὸ 1 'Οκτωβρίου ἀρχομένην ΟΕ' Συνοδικὴν περίοδον οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας 'Αμβρόσιος, Ὕδρας καὶ Σπετσῶν Προκόπιος, Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Συνέσιος, Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Τιμόθεος, Χίου Ἱερώνυμος, Δρυϊνουπόλεως Βασίλειος, 'Αδριανουπόλεως Πολύκαρπος, Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης 'Ιωακείμ.

— 'Ελήφθη ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Μακ. 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν μετὰ σχετικοῦ πρὸς αὐτὸν γράμματος ἡ περὶ τῆς διοικήσεως τῶν ἐν Ἑλλάδι Μητροπολιτῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Πατριαρχικὴ καί Συνοδικὴ Πρᾶξις.

— Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῇ 18 'Ιουνίου καὶ δημοσιευθέντος τῇ 8 τοῦ Αὐγούστου ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 157 ἐ.ἔ. φύλλῳ τῆς 'Εφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ὁ συνοικισμὸς Μπουλιάρι τοῦ τέως Δήμου Λαγκαδίων, ἀποσπώμενος ἐκ τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Τσιάρνης τοῦ αὐτοῦ τέως Δήμου καὶ Κοινότητος, ὑπάγεται εἰς ἣν καὶ πρότερον ὑπήγετο ἐνορίαν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τοῦ χωρίου Κατσουλιῶν καὶ ὁμωνύμου Κοινότητος, ἐκ τῆς ὁποίας κατὰ παραδρομὴν ἀπεσπάσθη.

— Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῇ 13ῃ 'Απριλίου καὶ δημοσιευθέντος τῇ 18ῃ τοῦ Αὐγούστου ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 157 φύλλῳ τῆς 'Εφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ὁ συνοικισμὸς 'Αλαμάνας τῆς Κοινότητος 'Αθηκίων τοῦ τέως Δήμου Κλεινῶν, ἀποσπώμενος τῆς ἐνορίας 'Αθηκίων ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν μὲ ἐνοριακὸν ναὸν τον τοῦ Ἁγ. Παντελεήμονος.

— Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῇ 13ῃ 'Απριλίου καὶ δημοσιευθέντος τῇ 8ῃ τοῦ Αὐγούστου ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 156 φύλλῳ τῆς 'Εφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, τὸ χωρίον Μήλεσι τοῦ τέως Δήμου 'Ωρωπίων, ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν μὲ ἐνορ. Ναὸν τὸν τῶν Ταξιαρχῶν.

— Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῇ 13 'Απριλίου καὶ δημοσιευθέντος τῇ 8ῃ Αὐγούστου ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 157 φύλλῳ τῆς 'Εφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἡ κωμόπολις Σκάλα—'Ωρωποῦ τοῦ τέως Δήμου 'Ωρωπίων, ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν μὲ ἐνοριακὸν Ναὸν τὸν τοῦ Ἁγίου 'Ανδρέου.

— Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῇ 8ῃ Μαΐου καὶ δημοσιευθέντος τῇ 8ᾳ τοῦ Αὐγούστου ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 157 ἐ.ἔ. φύλλῳ τῆς 'Εφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, τὸ ἐν Παλαμιδίῳ ἐξωκκλήσιον «Ἅγιος 'Ανδρέας» ὑπάγεται εἰς τὸν ἐν Ναυπλίῳ τοῦ Δήμου Ναυπλιέων ἐνορ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

— Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῇ 8 Μαΐου καὶ δημοσιευθέντος τῇ 11 Αὐγούστου ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 159 φύλλῳ τῆς 'Εφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ὁ Συνοικισμὸς Χατζημηρίου τοῦ τέως Δήμου Ταμασίου ἀποσπώμενος ἐκ τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Μπαλαμανῆ ὑπάγεται τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ χωρίου 'Ασλαναρίων.

— Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῇ 18 'Ιουνίου καὶ δημοσιευθέντος τῇ 8ῃ τοῦ Αὐγούστου ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 158 φύλλῳ τῆς 'Εφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, τὰ χωρία Χαράστη καὶ Λογγίστα τοῦ τέως Δήμου Παρακαμπυλίων, ἀποσπώμενα τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Ψηλοβράχου, ἀποτελοῦσιν ἰδίαν ἐνορίαν μὲ ἐνορ. Ναὸν τὸν ἐν τῷ χωρίῳ Χαράστη Ναὸν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου.

— Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῇ 28 'Ιουνίου καὶ δημοσιευθέντος τῇ 11 Αὐγούστου ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 159 φύλλῳ τῆς 'Εφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, τὸ χωρίον Κάτω Μακρυνοῦς τοῦ τέως Δήμου Μακρυνοῦς ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν μὲ ἐνορ. Ναὸν τὸν τοῦ Ἁγίου 'Ιωάννου τοῦ Θεολόγου.

— Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῇ 12 'Ιουλίου καὶ δημοσιευθέντος τῇ 11 τοῦ Αὐγούστου ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 159 φύλλῳ τῆς 'Εφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ὁ συνοικισμὸς Ἄνω Κουπανακίου τοῦ τέως δήμου Δωρίου, ἀποσπώμενος τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Κουπανακίου, ὑπάγεται ἐφεξῆς εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ χωρίου Λιάπι.

— Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῇ 12 'Ιουλίου καὶ δημοσιευθέντος τῇ 11 Αὐγούστου ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 159 ἐ. ἔ φύλλῳ τῆς 'Εφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἱδρύεται ἐνορ. Ναὸς ἐν τῷ Συνοικισμῷ Κουπονίων—'Αμπελοκήπων τῆς πόλεως 'Αθηνῶν τοῦ Δήμου 'Αθηναίων ὁ Ναὸς τοῦ Ἁγίου Γερασίμου.

— Συνεστήθη ἐν τῇ συνοικίᾳ Ταμπουρίων τοῦ Πειραιῶς Χριστιανικὴ Ἕνωσις ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἡ Εὐποιία», ἧς σκοπὸς εἶνε ἡ ἐνίσχυσις τοῦ θρησκευτ. αἰσθήματος, ἡ νουθεσία καὶ ἡ πνευματικὴ ἐποικοδομὴ τῶν μελῶν αὐτῆς, ἡ παροχὴ πάσης ὑλικῆς καὶ πνευματικῆς βοηθείας εἰς τοὺς δεομένους ταύτης καὶ ἡ ἐνίσχυσις τοῦ Ἐκκλησ. Ὀρφανοτροφείου ἁγίου Γεωργίου.

— Ἐδημοσιεύθη ἐν ἰδίῳ τευχιδίῳ ἡ λογοδοσία τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου Ἁγίου Σπυρίδωνος ἐν Πειραιεῖ διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ παρελθόντος ἔτους, οὗ τὰ μὲν ἔσοδα ἀνῆλθον εἰς δρχ. 103.643.60, αἱ δὲ δαπάναι εἰς δρχ. 93.697.90. Τὸ ἀπομένον ἄρα περίσσευμα ἀνέρχεται εἰς δρχ 9.945.50.

— Τὴν 15ην Αὐγούστου ἐν. ἔτ. ὁ Σύλλογος τῶν μονίμων παραθεριστῶν Βουλιαγμένης ἐτέλεσεν ἐν τῷ ναΐσκῳ τοῦ Ὀρφανοτροφείου τὴν ἐτήσιον αὐτοῦ ἑορτήν, μετὰ τὸ πέρας δὲ τῆς λειτουργίας ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἀπὸ τὸν Διευθυντὴν τοῦ Ὀρφανοτροφείου καὶ τῶν Κυριῶν Τσολακίδου, Μπαχάουερ, Μαργαρίτου καὶ Παναγ. Σαρρῆ διενήργησεν ἔρανον μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου, ὅστις ἀπέδωκεν ἐν ὅλῳ δραχμὰς 2,186.60.

— Καθ' ἃ ἀνέγραψεν ὁ «Ἅγιος Σπυρίδων» Κερκύρας, ὁ ἐκεῖ πρόξενος τῆς Γιουγκοσλαυΐας ἀνεκοίνωσε πρὸς τὸν σεβ. μητροπολίτην Κερκύρας κ. Ἀθηναγόραν, ὅτι περὶ μεσοῦντα τὸν Σεπτέμβριον ἐπρόκειτο νὰ ἀφιχθῇ εἰς τὴν νῆσον σερβικὴ ἀποστολὴ ἐξ ἑξακοσίων μελῶν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Μακ. Πατριάρχου Σερβίας ἐπὶ τελέσει μνημοσύνου ὑπὲρ τῶν ἐκεῖ ἀναπαυομένων σέρβων.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Ἰεζεκιήλ, ὡς ἀνεγράψαμεν καὶ ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ. ἀπὸ τὰ τέλη παρελθόντος Μαΐου εὑρίσκεται εἰς τὰ ἱστορικὰ Ἄγραφα ἐπὶ τῆς Πίνδου. Λόγῳ τῆς κατὰ τὸ παρελθὸν ἀνομβρίας εἰς τοὺς ὀρεινοὺς Δήμους τῆς Θεσσαλίας ἐπῆλθεν πρωτοφανὴς σιτοδία καί οἱ ἄνθρωποι ἐστερήθησαν τοῦ ἄρτου, σημειωθέντων καὶ θανάτων ἐκ πείνης. Πρὸ τῆς πρωτοφανοῦς καταστάσεως ταύτης ὁ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος ἀνεφέρθη εἰς τὴν Κυβέρνησιν συστήσας καὶ ἐπιτροπὴν ἐράνων, ἐν συνεννοήσει καὶ μετὰ τοῦ Νομάρχου Τρικκάλων κ. Λάπα. Ἡ Κυβέρνησις παρεχώρησε πρὸς τὸν Σεβ. δρ. 150,000 καὶ μετὰ τοῦ ἐνεργηθέντος ἐράνου συνελέγη ποσὸν δρ. 300.000, μὲ τὰς ὁποίας ὁ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος ἠγόρασε 10 βαγόνια ἀραβοσίτου, αὐτοπροσώπως διανείμας αὐτὰ εἰς τοὺς ὀρεινοὺς δήμους Ἀργιθέας καὶ Γόμφων, προκαλέσας πολλὴν τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν κατοίκων, ἣν ἐξεδήλωσαν διὰ ψηφισμάτων τὰ κοινοτικὰ συμβούλια.

—Ἐν τῇ ἱστορικῇ Μονῇ τῆς Σπηλιᾶς ἐπὶ τῶν Ἀγράφων ἐτελέσθη μετὰ πολλῆς μεγαλοπρεπείας ἡ ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Περὶ τοὺς δισχιλίους προσκυνητὰς προσῆλθον ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν Βάλτου, Εὐρυτανίας, Καλαμπάκας, Τρικκάλων, Καρδίτσης ἵνα προσκυνήσωσι τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου ἐπὶ ὄρους 1500 μέτρων ὕψους εὑρισκομένην. Δύο ἡμέρας πρὸ τῆς ἑορτῆς κατέφθασεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιὴλ ἀπὸ μηνῶν εὑρισκόμενος εἰς τὰ ὄρη τῆς Πίνδου, ἐτέλεσε δὲ τὴν παραμονὴν ἀγρυπνίαν ἀπὸ τῆς 8ης ἑσπερινῆς ὥρας μέχρι μέχρι τῆς 5ης πρωϊνῆς, μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἐπιτελέσας τὴν θείαν Λειτουργίαν καὶ ἐπὶ ὥραν ὁμιλήσας πρὸς τὸ πλῆθος τῶν προσκυνητῶν. Πέντε ἱερεῖς ἐπὶ ὥρας ἐκοινώνησαν τὸ πλῆθος τῶν προσκηνιτῶν ἀπό τε τοῦ Ναοῦ καὶ τῶν παραπλεύρως παρεκκλησίων. Ἡ πανήγυρις αὕτη εἶναι ἀποκλειστικῶς θρησκευτικὴ διότι ἐν εὐλαβείᾳ ἀναχωροῦσιν οἱ προσκυνηταί, μὴ ἐπακολουθούντων μηδὲ χορῶν καὶ ᾀσμάτων, μηδὲ ἄλλων διασκεδάσεων, ὡς συνήθως γίνεται.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Μετὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον ἡ λατινικὴ προπαγάνδα ἐνισχύθη σημαντικῶς ἐν Βουλγαρίᾳ. Ἐν Σόφιᾳ ἐκδίδεται ὄργανον τῆς προπαγάνδας «Ἀλήθεια», τὸ ὁποῖον προσπαθεῖ διὰ σοφιστειῶν καὶ διὰ τοῦ ψεύδους νὰ ἐμβάλῃ εἰς τὸν βουλγαρικὸν λαὸν τὴν ἰδέαν, ὅτι μόνον διὰ τῆς ἑνώσεως μετὰ τῆς Ρώμης θὰ εὐδαιμονήσῃ. Τελευταίως ἐν τῷ εἰρημένῳ ὀργάνῳ τῆς προπαγάνδας ὁ Ἰβὰν Δράγωβ ἐδημοσίευσεν ἄρθρον δι' οὗ προτρέπει τοὺς ὁμοεθνεῖς του Βουλγάρους, ἵνα ἐπαναφέρωσι τοὺς χρόνους τῶν τσάρων Βορίς, Συμεὼν καὶ Καλοϊωάννου καθ' οὓς ἦσαν ἡνωμένοι μετὰ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ καταργήσωσι πᾶν ὅ,τι συνδέει αὐτοὺς μετὰ τοῦ «Φαναρίου». Ἐν τῷ ἐπισήμῳ ὀργάνῳ τῆς ὀρθοδόξου βουλγαρικῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Ἐκκλησιαστικὸς Ἀγγελιαφόρος» τῆς 22 Σεπτεμβρίου τρ. ἔτους παρέχεται ἀπάντησις εἰς τὸ προπαγανδιστικὸν ἄρθρον καὶ ὑποδεικνύεται ταὐτοχρόνως ἡ θρασύτης μεθ' ἧς ἐργάζονται οἱ «ψευδοβούλγαροι» λατῖνοι προπαγανδισταί.

ΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΙΣΜΟΣ

Τῇ 13—16 παρελθόντος Αὐγούστου Οὐτρέχτῃ τῆς Ὁλλανδίαν συνεκροτήθη συνδιάσκεψις τῶν πα-

λαιοκαθολικῶν, καθ' ἣν τὸ κύριον τῶν συζητήσεων θέμα ὑπῆρξαν τὰ εἰς τὴν ἐν Λωζάνῃ Συνδιάσκεψιν τοῦ Παγκοσμίου Χριστιανισμοῦ ὑποβληθέντα ὑπομνήματα. Οἱ ὀρθόδοξοι ἀντιπροσωπεύθησαν ὑπὸ τοῦ ἐν Λειψίᾳ Ἕλληνος ἀρχιμανδρίτου κ. Παρασκευαΐδου καὶ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολογ. Σχολῆς τοῦ ἐν Σόφια βουλγαρικοῦ πανεπιστημίου αἰδεσ. Δρος Zankow, μετασχόντες ζωηρῶς εἰς τὰς συζητήσεις. Οἱ κλάδοι τοῦ Παλαιοκαθολικισμοῦ εἶναι ἑπτὰ (Ὁλλανδίας, Αὐστρίας, Γερμανίας, Ἑλβετίας, Κροατίας, Τσεχοσλοβακίας, Πολωνίας), πάντων δὲ προΐσταται ὁ τῆς Ὁλλανδίας, συνδέονται πρὸς ἀλλήλους διὰ τῆς Δηλώσεως τῆς Οὐτρέχτης (1889) καὶ συναποτελοῦσιν ὅμιλον οἱονεὶ συμμάχων ἐκκλησιῶν μᾶλλον ἢ μίαν Ἐκκλησίαν. Ἡ προηγουμένη τῶν παλαιοκαθολικῶν συνδιάσκεψις εἶχε συγκοτηθῇ τὸ 1825 ἐν Βέρνῃ. Ὁ νῦν Ἀρχιεπίσκοπος Οὐτρέχτης εἶναι ὁ De Francis Kenninck.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

—Οἱ οὐνιτικοὶ πληθυσμοὶ τῶν χωρίων Φλὸπίνκα, Βαέρκα καὶ Τσέρνια ἐπανῆλθον εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὀρθοδοξίας. Ἐπὶ τούτῳ ἐτελέσθη πανηγυρικὴ λειτουργία ἐν ὑπαίθρῳ, ἵνα παρίστανται πάντες οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων τούτων.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Τῇ 27ῃ λήξαντος Αὐγούστου ἐν Πράγᾳ συνεκροτήθη ἡ προαναγγελθεῖσα Συνδιάσκεψις τοῦ Παγκοσμίου Συνδέσμου πρὸς προαγωγὴν διεθνοῦς φιλίας τῶν λαῶν διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν. Εἰδικὴ ἐπιτροπή, προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ Κοσμήτορος τῆς ἐπιτοπίου Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἰωάννου Χοὺς κ. Zilka προπαρεσκεύασε τὰ τοῦ Συνεδρίου, οὗ αἱ συνεδριάσεις ἐγένοντο ἐν τῷ μεγάρῳ της Βουλῆς. Πάντες οἱ προσκεκλημένοι ἐκυκλοφόρουν δωρεὰν διὰ τῶν τροχιοδρόμων τῆς πόλεως. Κατὰ τὰς συζητήσεις ἐξεδηλώθησαν δύο εἰρηνευτικαὶ τάσεις· ἡ μέν, μετριωτέρα, ἀξιοῦσα τὸν μερικὸν ἀφοπλισμὸν καὶ μὴ παρορῶσα τὰς ἀνάγκας τῆς ἐθνικῆν ἀμύνης· ἡ δέ, ῥιζοσπαστική, ἀπαιτοῦσα τὸν ἄμεσον καὶ ὁλοκληρωτικὸν ἀφοπλισμὸν καὶ καταδικάζουσα ἀπολύτως πᾶσαν χρῆσιν τῶν ὅπλων καὶ τῆς δυνάμεως. Μετὰ ζωηροτάτας ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ ἀφοπλισμοῦ συζητήσεις καὶ ἀπο φάσεις τῆς συνδιάσκεψις ἀπεκρυσταλλώθη ὡς ἑξῆς «Ἡ συνδιάσκεψις ἐξορκίζει τὰς Ἐκκλησίας νὰ χρησιμοποιήσωσι πᾶσαν αὐτῶν τὴν παιδαγωγικὴν ἐπιρροὴν καὶ τὴν θρησκευτικὴν αὐτῶν ἔμπνευσιν ὑπὲρ τῆς ἰδέας, ὅπως οἱ λαοὶ ἐφεξῆς ἀποδεχόμενοι τοὺς δεσμοὺς τῆς ἀδελφικῆς ἀλληλεγγύης καὶ τὰς ἀμοιβαίας σχέσεις μιᾶς ἡρμονισμένης συνεργασίας, ἀποκηρύξωσι τὴν ἀξίωσιν μιᾶς ἀπολύτου κυριαρχίας καὶ ἡγεμονίας χωρὶς νὰ λαμβάνωσι ὑπ' ὄψιν τὰς διεθνεῖς ὑποχρεώσεις. Αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποδέχονται ὡς ἀξίωμα τὴν τάξιν τῶν ἀξιῶν, ὡς αὕτη διετυπώθη ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ ὑπὸ τοῦ κοινοῦ αὐτῶν Ἀρχηγοῦ: «Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ». Οἱ ἐκ τῶν της συνδιασκέψεως κ.κ. Albert Thomas καὶ Πολίτης (πρεσβ. τῆς Ἑλλάδος ἐν Παρισίοις) μὴ δυνηθέντες νὰ παρευρεθῶσιν εἶχον ἀποστείλει τὰ περὶ βελτιώσεως τῆς ἀμοιβαίας συνεννοήσεως μεταξὺ τοῦ προλεταριάτου καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν, περὶ τῆς καταργήσεως τοῦ πολέμου ὑπομνήματα αὐτῶν, ἅτινα καὶ ἀναγνωσθέντα ἠκούσθησαν μετὰ μεγάλης προσσοχῆς. Ἡ συνδιάσκεψις πολὺ ἐπ' ἴσης ἐπέμεινε ἐπὶ τῆς ἀπολύτου ἀνάγκης τοῦ ἠθικοῦ ἀφοπλισμοῦ διὰ τῆς προσηκούσης διαπαιδαγωγήσεως τῶν συνειδήσεων. Πρὸς τοῦτο ἐθεωρήθη συντελεστικὴ ἡ μεταρρύθμησις τῆς διδασκαλίας τῆς Ἱστορίας διὰ τοῦ μετὰ τῶν διδακτικῶν κειμένων ἀποκλεισμοῦ παντῶς ἱστορικοῦ ψεύδους καὶ πάσης ἐκφράσεως προσβλητικῆς δι' οἱονδήποτε ξένον. Παρετηρήθη καὶ ἐσχολιάσθη εὐμενῶς, ὅτι ταύτην τὴν φορὰν αἱ μετασχοῦσαι τοῦ συνεδρίου τοῦ ἐν λόγῳ συνδέσμου κυρίαι ἦσαν πολὺ περισσότεραι τῶν μετασχουσῶν προγενεστέρων συνδιασκέψεων, ἐπ' ἴσης δὲ καὶ οἱ νέοι ἦσαν πολυπληθέστεροι, Ὡς ἤδη ἀνεγράψαμεν, κατὰ τὴν συνδιάσκεψιν ταύτην παρέστη ὁλόκληρον τὸ ἡμέτερερον ἐθνικὸν συμβούλιον, ἀποτελούμενον ἐκ τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου κ.κ. Ἀ. Ἀλιβιζάτου, Κ. Δυοβουνιώτου, Δ. Μπαλάνου, καὶ Γρηγορίου Παπαμιχαήλ, τοῦ τελευταίου ἀναπληρωθέντως ὑπὸ τοῦ σεβ. Μητροπ. Ναυπακτίας κ. Ἀμβροσίου.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ

Ὑπὲρ τοῦ ἐν Βουλιαγμένῃ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὀρφανοτροφείου προσήνεγκαν ὁ αἰδεσ. Ἐφημέριος Ἁγ. Ἀναργύρων Ψυρρῆ Ἀγαθάγ. Χρηστάκης ὁλόκληρον μηνιαίαν μισθοδοσίαν αὐτοῦ ἐκ δραχμῶν 1.000· ὁ πανοσ. Ἀρχιμ. Βασ. Νοταρᾶς ἐφημέριος Ἁγίας Σοφίας Πειραιῶς δραχμὰς 500· ὁ Ὅμιλος Ἐκδρομῶν δραχμὰς 2000· ὁ δὲ κ. Νικόλαος Μαργαρίτης ξυλέμπορος προσέφερεν ὑπὲρ τοῦ Γυμναστηρίου τῶν ὀρφανῶν ὑλικὰ ἀξίας δραχ. 2,164, καὶ ἡ κ. Μαργαρίτου ἐν δίκτυον διὰ Βόλεϋ χάριν τῶν ὀρφανῶν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Μιχαὴλ Γαλανοῦ. Καθρέπτισμα τῶν σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν ἢ χιλιαστῶν τοῦ Μπρούκλιν. Μέρος β'. Ἐν Ἀθήναις 1928. Συνεχίζων ὁ κ. Μ Γαλανὸς τὸν ἔλεγχον τῶν πλανῶν τῶν χιλιαστῶν ἐν τῷ β'. τούτῳ μέρει τῆς πραγματείας του ἐξελέγχει καὶ ἀνατρέπει διὰ τῶν Γραφῶν καὶ διὰ τῆς ἱστορίας, καὶ εἰς τὴν γενικότητά των καὶ εἰς τὰς λεπτομερείας των τὰς θεωρίας τοῦ Καρόλου

Ρώσσελ περὶ θείου σχεδίου τῶν αἰώνων. Παρακολουθῶν ῥῆμΔ πρὸς βῆμα τὸν ἀπαντῶντα χιλιαστήν, ἀνατρέπει ὁ κ. Γαλανὸς πάντα τὰ ἐπιχειρήματα αὐτοῦ παρέχων ὀρθὴν ἑρμηνείαν τῶν παρερμηνευομένων ὑπ' αὐτοῦ χωρίων τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ ἀποκαθιστῶν τὴν ἀλήθειαν. Ἐν παραρτήματι ὑποδεικνύονται τὰ ἄρθρα τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἅτινα παραβαίνουσιν οἱ χιλιασταί, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων εἶναι δυνατὸν νὰ καταδιωχθῶσι ποινικῶς. Λείπεται εἰς τὸ γ'. μέρος τῆς ὅλης πραγματείας ν' ἀνπιρέσῃ τὰς ἄλλας πλάνας τῶν χιλιαστῶν, οἷον περὶ Ἀγγέλων, περὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ, περὶ Ἅδου, περὶ Ψυχῆς, περὶ Ἀναστάσεως, περὶ Κρίσεως καὶ τέλος περὶ Χιλιασμοῦ. Τὸ βιβλίον τοῦτο τοῦ κ. Γαλανοῦ συνιστῶμεν θερμότατα, ὡς ἀπαραίτητον εἰς πάντα εὐσεβῆ χριστιανὸν καὶ ὠφελιμώτατον. Τιμᾶται δρ. 10 καὶ εὕρηται παρὰ τῷ ἰδίῳ, ὁδὸς Ἁγ. Μελετίου 74, Ἀθῆναι.

Δημητρίου Π. Πασχάλη. Θεόφιλος Καΐρης. Ἱστορικὴ καὶ φιλοσοφικὴ μελέτη. Ἐν Ἀθήναις 1928, σελίδες 266, μετ' εἰκόνων.—Ἐπὶ τῇ βάσει πλουσιωτάτης βιβλιογραφίας καὶ ἀνεκδότων ἐγγράφων ὁ πολυγραφώτατος ἐρευνητὴς τῆς πατρίου ἡμῶν ἱστορίας καὶ εἰδικὸς ἱστοριοδίφης τῆς Ἄνδρου ἀπήρτισε μοναδικὴν καὶ διδακτικωτάτην μονογραφίαν περὶ τοῦ πασιγνώστου καὶ ἔξω τῶν ὁρίων τῆς Ἑλλάδος θεοφίλου Καΐρη.

Γιάγκος Ἀργυρόπουλος. Οἱ θεοσοφισταὶ καὶ ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν ψευδόχρηστος Κρισναμοῦρτι. Διάλεξις γενομένη εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσοῦ». Ἀθῆναι 19 8. — Ἱστορικαὶ πληροφορίαι περὶ τῆς γενέσεως τοῦ θεοσοφισμοῦ καὶ ἐπίκρισις τῆς θεοσοφικῆς φιλοσοφίας.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Πᾶν ἔμβασμα πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν» ὡς καὶ πᾶσα ἐπιστολὴ σχετικὴ πρὸς τὴν διαχείρισιν καὶ τὴν διεκπεραίωσιν δέον ἐφεξῆς νὰ διευθύνηται μόνον «Πρὸς τὴν Διαχείρισιν τοῦ Περιοδικοῦ «Ἐκκλησία». Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖον, Ἀθήνας.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιᾶς προκηρύττει ὅτι τὴν 1ην τοῦ μηνὸς Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1928 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ἀπὸ τῆς 10 μέχρι τῆς 12 ὥρας τῆς μεσημβρίας ἐκτίθεται ἐν Ἁλμυρῷ καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἁλμυροῦ Χρ. Τρικκαλινοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς ἡ δημοπρασία ἐκποιήσεως 3 ἀγελάδων, 1 φορβάδος καὶ 1 δαμάλεως τῆς Μονῆς συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 140 ἐ. ἔ. ἀρχικῆς ἡμῶν διακηρύξεως, ἧς ἀντίγραφα εὑρίσκονται ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ὡς πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται δι' ἑκάστην τῶν 3 ἀγελάδων δραχ. 2000 διὰ τὴν φορβάδα δραχ. 2000 καὶ διὰ τὸ δαμάλιον δραχ. 2000. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ξενιᾶς τῇ 9 Ἰουνίου 1928.

Τὸ ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἓν πλινθόκτιστον χάνιον τῆς Μονῆς κείμενον ἐν Σπάρτῃ καὶ κατὰ τὴν Λεωφόρον Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, ὡς πρώτης προσφορᾶς ὁρισθέντος τοῦ ποσοῦ τῶν 30.000 δραχμῶν ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Σπάρτῃ τὴν 23ην Σεπτεμβρίου 19 8 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἔξωθι τοῦ Συμβολαιογραφείου Ἰωάνν. Κατσίχτη (οἰκία Ζαγγανᾶ Χιώτη) παρὰ τῇ Λεωφόρῳ Ἀμαλίας κειμένου ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Σπάρτης Ἰωάνν. Κατσίχτη ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του καὶ ἀντιπροσώπων τῆς Μητροπόλεως καὶ Μονῆς συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους ταὐταρίθμου διακηρύξεώς μας ὧν οἱ ἐπιθυμοῦντες δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν παρὰ τῷ ἀνωτέρω συμβολαιογράφῳ. Ἅπαντα τὰ ἔξοδα δημοπρασίας—δημοσιεύσεως κ. λ. π. βαρύνουσι τὸν τελευταῖον πλειοδότην

Τὸ ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Μονῆς Μυρτιᾶς, προκηρύττει ὅτι: Ἐκθέτει ἐν Κεφαλοβρύσῳ Ἀγρινίου εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τὴν ἐν θέσει «Παληουργιᾶς» Γορίτσης δασοχορτονομὴν συμφώνως μὲ τοὺς ἐν τῷ Συμβολαιογράφῳ κ. Ξενοφ Ὑφαντῇ εὑρισκομένους ὅρους.—Ἡ δημοπρασία θὰ γίνῃ τὴν 16ην Σεπ)βρίου Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην π. μ. καὶ θὰ λήξῃ τὴν 12ην μεσημβρινὴν ἰδίας ἡμέρας.

Ὁ ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σπηλαίου διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς ἐκποίησιν δύο ἥμισυ χιλιάδες ἀριθμ. (2500). ὀκάδες σταφυλῶν διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας, ἐκ τῆς ἀμπέλου τῆς Μονῆς, εἰς θέσιν «Καρούτι». Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ χωρίῳ Ζιάκᾳ τὴν 9ην Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 12 π. μ. ἔξωθι τοῦ παντοπωλείου Σπύρου Μπούμπαρη καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογραφοῦντος Εἰρηνοδίκου Ζιάκα κ. Βασιλείου Πατίστα. Οἱ ὅροι συγγραφῆς ὑποχρεώσεων εὑρίσκονται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς ἔνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Σπηλαίου τῇ 24 Αὐγούστου 1928.

Τὸ ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὀλυμπιωτίσσης προκηρύττει ὅτι: Ἐκτίθενται εἰς ἐπαναληπτικὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς ἐκποίησιν τὰ κάτωθι κινητὰ καὶ ἀκίνητα τῆς Μονῆς ἤτοι 1) ὁ ἐν τῇ κτηματικῇ περιφερείᾳ Βουβάλας ὑδρόμυλος τῆς Μονῆς, 2) ὁ ἐν θέσει Βαρόσι τῆς Ἐλασσῶνος κείμενος λαχανόκηπος τῆς Μονῆς στρεμμάτων δεκαπέντε, 3) ἡ ἐν τῇ αὐτῇ θέσει εὑρισκομένη ἄμπελος τῆς Μονῆς στρεμμάτων ὀκτὼ ὑπὸ τὸ γνωστὸν ὄνομα Ἀμιγδαλιές, 4) πεντήκοντα αἶγες τῆς Μονῆς καὶ 5) εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς μονοετῆ ἐνοικίασιν τὸ λιβάδιον «Πετρωτό» συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῶν σχετικῶν διακηρύξεων εὑρισκομένων ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς, ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λαμβάνωσι γνῶσιν καθ' ἑκάστην. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλλασσῶνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τὴν 21ην τρέχοντος μηνὸς Σεπτεμβρίου ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10 12 π μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος καὶ τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιᾶς προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν δεκαετοῦς ἐνοικιάσεως οἱ ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς κοινότητος Σούρπης ἐλαιῶνες τοῦ κτήματος «Νηές» τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιᾶς κατὰ τὰ γνωστὰ αὐτῶν ὅρια καὶ συμφώνως τοῖς ὅροις ταὐταρίθμου συγγραφῆς ὑποχρεώσεως, ἧς ἀντίγραφα κατατεθήσονται ἔν τε τῷ γραφείῳ τῆς Κοινότητος Σούρπης καὶ τῆς Μονῆς Ξενιᾶς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Σούρπῃ ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς Κυριακὰς ἤτοι τῇ 16ῃ, 23ῃ καὶ 30ῃ Σεπτεμβρίου 1928 ἔτους ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἀπὸ τῆς 10ης μέχρι τῆς 12ης ὥρας τῆς μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογραφοῦντος Εἰρηνοδίκου Ἀχιλλείου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 300.000 ἐτησίως. Οἱ συναγωνισθησόμενοι ὀφείλουσι νὰ παρουσιάσωσιν ἀπόδειξιν ὅτι κατέβαλον δι' ἐγγυοδοσίαν τῆς παρούσης ἐνοικιάσεως ἐν Δημοσίῳ Ταμείῳ ἢ ἐν τῷ καταστήματι ἢ ὑποκαταστήματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ 1)5 τοῦ ἐτησίου μισθώματος ἢ νὰ καταθέσωσι τοῦτο εἰς χρῆμα ἢ ἐγγυοδοτικὴν ἐπιστολὴν ἀνεγνωρισμένης Τραπέζης κατὰ τὴν ὥραν τῆς δημοπρασίας, ἄλλως εἶναι ἀπαράδεκτοι ὡς ἀπαράδεκτος τυγχάνει καὶ πᾶσα δι' ἀναφορᾶς προσφορὰ ἄνευ ἐγγυοδοσίας·

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον Ἱερᾶς Μονῆς Ἱερουσαλὴμ διακηρύττει ὅτι τὴν 2αν τρέχ. μηνὸς Σεπτεμβρίου ἔτους 1928 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην π.μ. καὶ ἀμέσους ἑπομένας δύο Κυριακάς, ἐκτίθεται εἰς πλειοδ. δημοπρασίαν ἐκποιήσεως κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 4717 ἐ.ἔ Ἐγκριτ. διαταγῆς Γ.Ε.Τ. 120 αἰγίδια τῆς Μονῆς ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Χαιρωνείας Ἁρμοδ. Δαλαμάγκα καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς, ἐν τῇ ἀγορᾷ Κοινότητος Δαυλείας. Πᾶς ἐπιθυμῶν νὰ πλειοδοτήσῃ δέον νὰ μὴν εἶναι ὀφειλέτης τῆς Μονῆς καὶ νὰ καταβάλῃ ὡς ἐγγύησιν δραχ. 3.000 διὰ τὰ ἡμίση τῶν ἐκποιουμένων δεδομένου ὄντος ὅτι ἡ ἐκποίησις δύναται νὰ γίνῃ καὶ διὰ τὰ ἡμίση τῶν αἰγιδίων τὸ διπλάσιον δὲ ποσὸν ἐὰν ἡ πλειοδοσία γίνεται ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν ἐκποιουμένων. Ἡ ἐγγύησις ἐν περιπτώσει ἀναδείξεώς του ὡς τελευταίου πλειοδότου συνυπολογίζεται εἰς τὸ ὅλον τίμημα ἄλλως ἐπιστραφήσεται αὐτῷ. Πρὸ τὴν προσφορὰν ὁρίζονεν δι' ἕκαστον ἐκποιούμενον καὶ δραχ. 300 τοῦ ἀναδειχθησομένου ὡς τελευταίου πλειοδότου ὑποχρεουμένου ἐντὸς 5 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς τῆς ἐγκρίσεως νὰ παραλάβῃ τὰ ἐκποιηθέντα, καταβάλλων ἅπαν τὸ τίμημα αὐτῶν ἄλλως κλπ. συμφώνως κατατεθεισομένῃ κατὰ τὴν δημοπρασίαν ταὐταρίθμῳ συγγραφῇ ὅρων ὑποχρεώσεως. Παρακαλοῦνται ὅθεν οἱ βουλόμενοι, ἵνα προσέλθωσι κατὰ τὸν ὁρισθέντα τόπον καὶ χρόνον.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἀντωνίου Δεμεράδων προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησις τῶν κάτωθι ζῴων τῆς Μονῆς 1) Πεντήκοντα πρόβατα διαφόρων ἡλικιῶν 2) Εἴκοσιν αἶγες καὶ 3) Πέντε ἐρίφια. Ἡ δημοπρασία γενήσεται συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθμ. 70 διακηρύξεως τὴν 24ην Σεπτεμβρίου ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10ην π.μ. ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν σχετικῶν ὅρων, κατατεθειμένων ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Στεφανίῳ Ἱερᾶς Μονῆς ὁ «Ἅγιος Δημήτριος» διακηρύττει ὅτι μὴ δοθείσης οὐδεμιᾶς προσφορᾶς ἐπὶ τῆς δημοπρασίας τῆς ἐνεργηθείσης τὴν 26 Αὐγούστου ἐ.ἔ. διὰ τὴν ἐνοικίασιν τῶν ἀγρῶν τῆς Μονῆς Καρυᾶς Μεγάλου Βάσαζα κλπ. ἐπαναλαμβάνεται αὕτη τὴν 30 Σ)βρίου ἐ.ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 μεσημβρινὴν ἐν Χιλιομοδίῳ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κλεωνῶν Δημητρίου Μπαχταμᾶ ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὡς καὶ ἡ προηγουμένη ὅρους, ὧν δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βουλόμενοι προσερχόμενοι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς.

Ἡ ἱερὰ Μητρόπολις Φωκίδος διακηρύττει ὅτι ἀπὸ τῆς 10ης ὥρας π.μ. μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς ἑνδεκάτης Σεπτεμβρίου 1928 διενεργηθήσεται ἐν Ἀμφίσσῃ φανερὰ μειοδοτικὴ δημοπρασία ἐκσκαφῆς θεμελίων τοῦ ἐν Δελφοῖς ἀνεγερθησομένου ναοῦ «Ἁγίου Νικολάου» καὶ ἐκρίψεως τῶν χωμάτων καὶ 2ον λιθοδομῆς κοινῆς θεμελίων καὶ μέχρι τοῦ δαπέδου τοῦ ναοῦ διὰ θηραϊκοκονίας ἐλαφρᾶς κατὰ τὴν ἐν τοῖς ἐν Ἀμφίσσῃ γραφείοις τῆς Ἱ. Μητροπόλεως τεχνικὴν μελέτην προϋπολογισθέντος τοῦ ὑπὸ ἐκτέλεσιν ἔργου εἰς δραχ. 99.1500 μὲ ἐγγύησιν δραχ 5.000 εἰς χρήματα. Ἐὰν δὲν ἐμφανισθῇ ἐργολάβος ἐπαναληφθήσεται ἡ δημοπρασία ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως ἀπὸ τῆς 10 π.μ. ὥρας μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς 25 Σεπτεμβρίου 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Νέᾳ Ἐπιδαύρῳ Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγνοῦντος Ταξιαρχῶν προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μονοετοῦς ἐνοικιάσεως, ὁ τυχὸν ἐλαιόκαρπος τῆς ἄνω Ἱερᾶς Μονῆς, συμφώνως μὲ τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ταυταρίθμου διακηρύξεως ἧς ἀντίγραφα εἰσὶ κατατεθειμένα ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ Νέας Ἐπιδαύρου Γεωργίου Παυλοπούλου. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Νέᾳ Ἐπιδαύρῳ ἐνώπιον τοῦ ἄνω συμβολαιογράφου καὶ ἑνὸς ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς τὴν 16ην ἐλευσομένου μηνὸς Σεπτεμβρίου ἀπὸ ὥρας 10ης π.μ.—12ης τῆς μεσημβρίας.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ταλαντίου προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ μίσθωσις τοῦ ἐφετεινοῦ ἐλαιοκάρπου τῶν εἰς τὰς θέσεις Ἀνέρημα, Θρουμπαργιά, Κάμπος Νέας Ἐπιδαύρου, ἄνω καὶ κάτω Ἀμαριανὸς κειμένων ἐλαιοδένδρων καὶ τῆς χορτονομῆς τοῦ ἐν θέσει Ἀνέρημα ἐλαιῶνος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ταλαντίου, συμφώνως τῇ διακηρύξει τῶν ὅρων τῇ κατατεθειμένῃ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ταλαντίου καὶ τῆς κοινότητος Ἀραχναίου. Ἡ δημοπρασία γενήσεται εἰς Ναύπλιον εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τῇ 16ῃ τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου τοῦ 1928 ἔτους, ἀρξομένη τῇ 10ῃ π.μ. ὥρᾳ καὶ λήξουσα τῇ 12ῃ τῆς μεσημβρίας τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἐνώπιον ἀντιπροσώπου ἡμῶν καὶ τοῦ συμβολαιογράφου Ναυπλίου κ. Ἰωάννου Ν. Τσολακοπούλου. Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται δραχμὰς χιλίας ἑκατὸν (1100).

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιᾶς προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τετραετοῦς ἐνοικιάσεως τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Κοινότητος Στυλίδος κείμενα κτήματα καὶ ἐλαιοπερίβολα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιᾶς κατὰ τὰ γνωστὰ αὐτῶν ὅρια καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους ταὐταρίθμου συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, ἧς ἀντίγραφα κατατεθήσονται ἔν τε τῷ γραφείῳ τῆς Κοινότητος Στυλίδος καὶ τῆς Μονῆς Ξενιᾶς. Ἡ δημοπρσσία ἐνεργηθήσεται ἐν Στυλίδι ἐπὶ δύο συνεχεῖς Κυριακὰς ἤτοι τῇ 30ῇ Σεπτεμβρίου καὶ 7ῃ Ὀκτωβρίου 1928 ἔτους ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἀπὸ τῆς 10ης μέχρι τῆς 12ης ὥρας τῆς μεσημβρίας, ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Φαλάρων κ. Γ. Πολυμεροπούλου καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται τὸ ποσὸν δραχ. 10.000 ἐτησίως. Οἱ συναγωνισθησόμενοι ὀφείλουσι νὰ παρουσιάσωσιν ἀπόδειξιν ὅτι κατέβαλον δι' ἐγγυοδοσίαν ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ 1)5 τοὐλάχιστον τοῦ ἐτησίου μισθώματος ἢ νὰ καταθέσωσι τοῦτο κατὰ τὴν ὥραν τῆς δημοπρασίας εἰς μετρητὰ ἢ χρεώγραφα τοῦ Κράτους ἢ ὁμολογίας κατὰ τὴν τρέχουσαν τιμὴν αὐτῶν ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ ἄλλως εἶναι ἀπαράδεκτοι ὡς ἀπαράδεκτος τυγχάνει καὶ πᾶσα δι' αναφορᾶς προσφορὰ ἄνευ ἐγγυοδοσίας.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαρυᾶς προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθεται πρὸς μίσθωσιν διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα ὑλοτομίας πρὸς κατασκευὴν 30.000 ὀκάδων ξυλανθράκων ὀξυᾶς καὶ δρυὸς ἐκ τοῦ δάσους Παληάσκια Μουσιᾶ Ἀναλήψεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαρυᾶς συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ὑπ' ἀριθ. 91 ἐ.ἔ διακηρύξεως τῆς Μονῆς, εὑρισκομένης ἐν τῷ γραφείῳ αὐτῆς καὶ ἐν τῷ Κοινοτικῷ καταστήματι Ἐλασσῶνος, ἔνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται προσερχόμενοι νὰ λάβωσι γνῶσιν αὐτῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσῶνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 1ην Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10—12 π.μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος Π. Γαρδίκη ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπή

ΠΑΤΡΩΝ ΑΝΤΩΝΙΟΣ, ΣΥΡΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Διευθυντὴς

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθ. Πανεπιστημίου

Τίμημα ἐτησίας ἐγγραφῆς

Ἐσωτ. Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3

Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»:

Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοίνικος» Ὁδὸς Σταδίου 44 - Ἀθῆναι